

Passe-Partout

Kunstmagazine 2024

Jaargang 14 editie 5

Lorette Gijbers

Lorette Gijsbers

Beschildeerde vazen

Kleurrijk driedimensionaal

Zo beschrijf ik het werk van een bijzondere kunstenaar, industrieel ontwerper, IC-verpleegkundige, vormgever en oprichter van de Stichting FCIC (Family and Patient Centered Intensive Care) en de Stichting MuzIC (Livemuziek op de Intensive Care)

Haar kunst representeert wie ze is. Mijn zusje, Lorette Gijsbers. Zie de diepte in haar bloemrijke en landschap schilderijen en de spontaniteit die van haar kleurrijke vazen afspat! Kijk in de ogen van een prachtig weergegeven lievelingsdier.

Bewonder de verschillende lagen in door haar beschilderde meubels. Allemaal voorkomend uit haar creativiteit, speelsheid, vrije geest maar óók haar op 'duurzame' mens- en dier gerichtheid.

Haar passie uit zich zowel in de zorg voor haar nét 60-jaar getrouwd zijnde ouders, haar Roemeense adoptie hond, als in haar zorg voor de vaak erg zieke patiënten op de Intensive Care van het Spaarne Gasthuis. Haar visie en gedrevenheid leidde tot de landelijk uitrol van familie gerichte zorg en professionele live muziek op de IC volwassenen in nu 18 ziekenhuizen in Nederland .

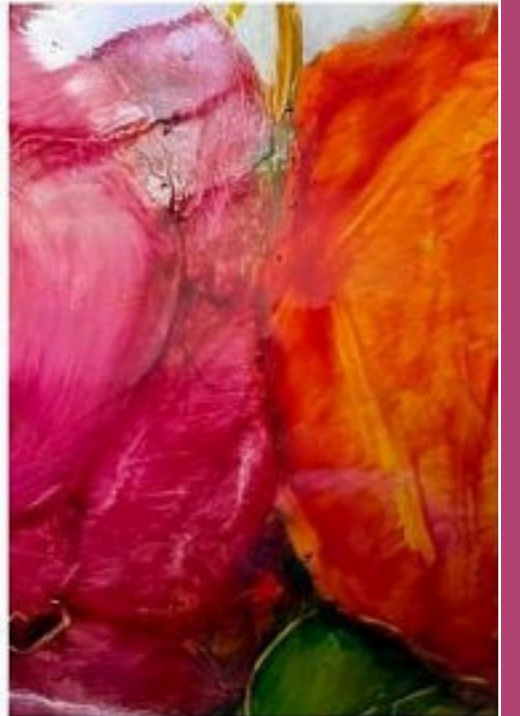
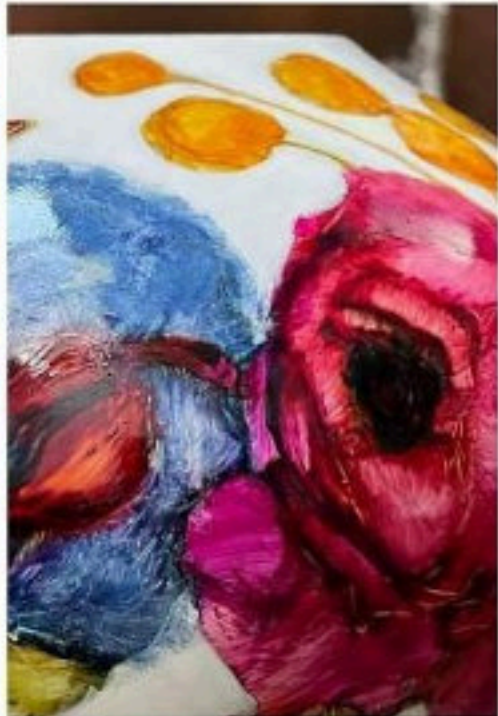
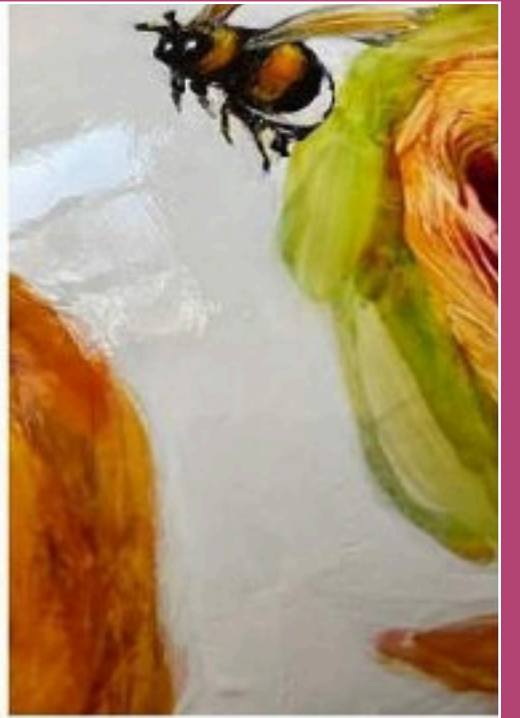
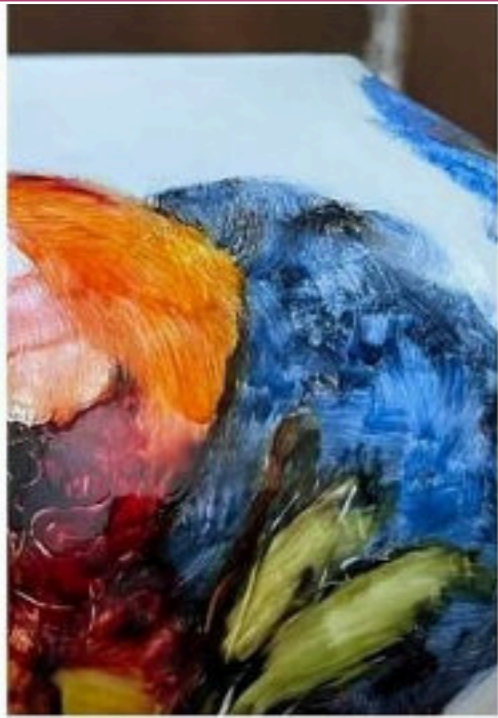
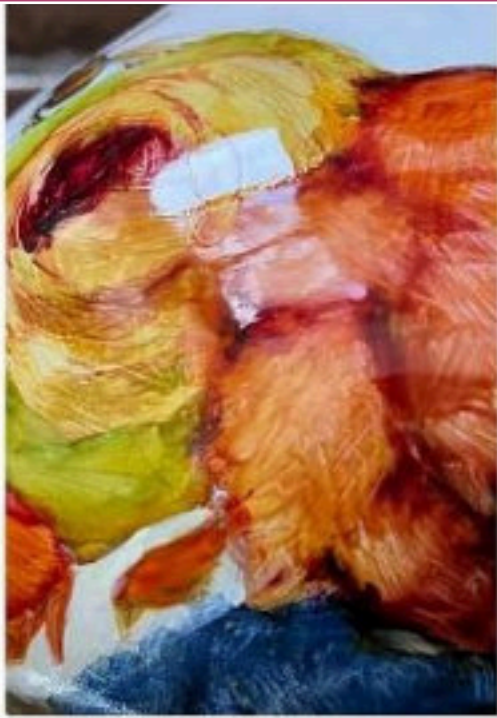
Ze is nu 55 jaar geworden en wil zich weer meer richten op die creatieve vrolijke kant. Het werk in de vele bestuursfuncties is overgedragen. Lorette's grote betrokkenheid ervaar je, onder haar motto: "I See You", als je naar haar kunst kijkt. Alles wat Lorette maakt is uniek, origineel, vaak van herbruikbare materialen, eventueel in opdracht en met veel zorg vormgegeven.

De mode- en interieurdesigns die zij jaren geleden ontwierp bij Melvin Anderson in Milaan en in studio Ulrich Hoff in Krefeld. Haar in de -op IC zeer stressvolle-Covid tijd totaál verbouwde stacaravan. De 'wolvenvaas' die ze maakte voor haar vriendin Erna of de recent gepimpte antieke servieskast met feeëriek motief.

Ondertussen stroomt haar hoofd over van toekomstige creatieve projecten. Ze denkt na over een opleiding keramiek of het leren glasblazen, zodat ze haar ultieme droom, een eigen kunstwinkeltje kan realiseren. Ze wordt regelmatig gevraagd of ze ook workshops geeft in het beschilderen van vazen. Dat wil ze graag wanneer ze daar een geschikte ruimte voor heeft gevonden.

ERNA en de 'wolvenvaas'

Tot die tijd zijn haar vazen exclusief te koop bij bloemist “ Bloemenhof “ in Heemstede. Lorette werkt graag in opdracht, als het gaat om een persoonlijk en exclusief geschenk. Of het nu een schilderij, vaas of meubel is!

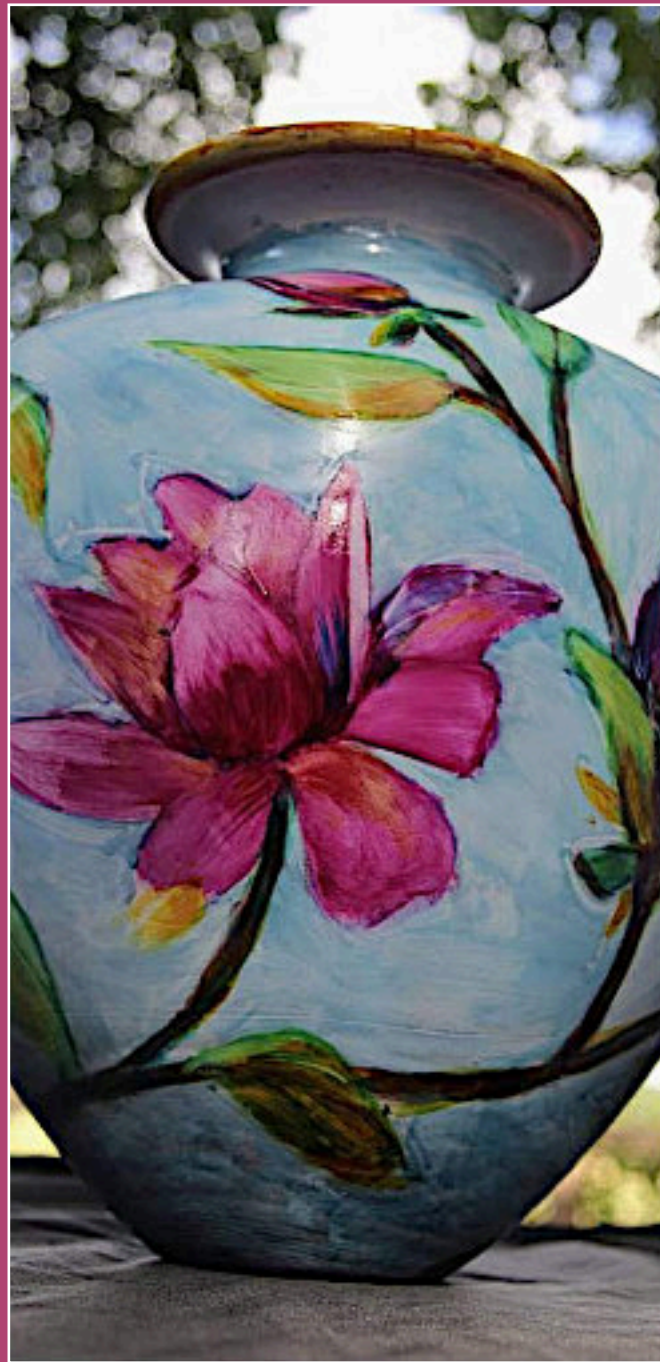
Tenslotte: mijn zusje is uitermate bescheiden en noemt zichzelf zéker geen kunstenaar.

Zij is geïnspireerd door de kleurrijke wereld van Tricia Guild (Designers Guild) en als kind al door de tekeningen van Rien Poortvliet.

Ze is haar vroegere docent tekenen Teun Hocks aan de Academie voor Industriële Vormgeving Eindhoven nog steeds dankbaar, omdat hij haar motiveerde om door te gaan met tekenen. En niet te vergeten de bruisende mode illustrator Arie Vervelde: hij bracht Lorette verder in de wereld van vogue-Illustraties en hielp haar met haar afstuderen.

Als auteur en grote zus, mocht ik in 2009 mee naar de Biënnale in Florence. Daar exposeerde Lorette met schilderijen.

De jaren daarna exposeerde ze regelmatig bij de lijstmaker André Weda in Castricum. . Maar er was te weinig vrije tijd om dit echt uit te bouwen.

Lorette:
"De vazen beschilder ik met glasverf.
De bloemen schilder ik meestal uit mijn fantasie
maar gebruik om te beginnen wel foto's.
Het zijn vaak tweede hands vazen van glas"

Nu ben ik blij dat ze 'ontdekt' is door Sylvia Bosch van Passe Partout kunstmagazine. Precies op het moment dat ze de creatieve omslag wil maken. Ik durf te stellen dat haar werk hierin én in Designers Guild, niet zou misstaan! Ik denk dat Rien best een 'katten-vaas' van haar had willen kopen.. En Teun? Die zal vast ape-trots op haar geweest zijn..

Geschreven door Ilone Blaauw Gijsbers

Lorette studeerde aan de Academy voor Industriële Vormgeving Eindhoven van 1988 t/m 1992

Website: <https://www.kunstinzicht.nl/portfolio/werk/lorettegijsbers/index.html>

Instagram: <https://www.instagram.com/lorettegijsbers/profilecard/?igsh=MXIvYnc2bnk3Z2M5cw==>

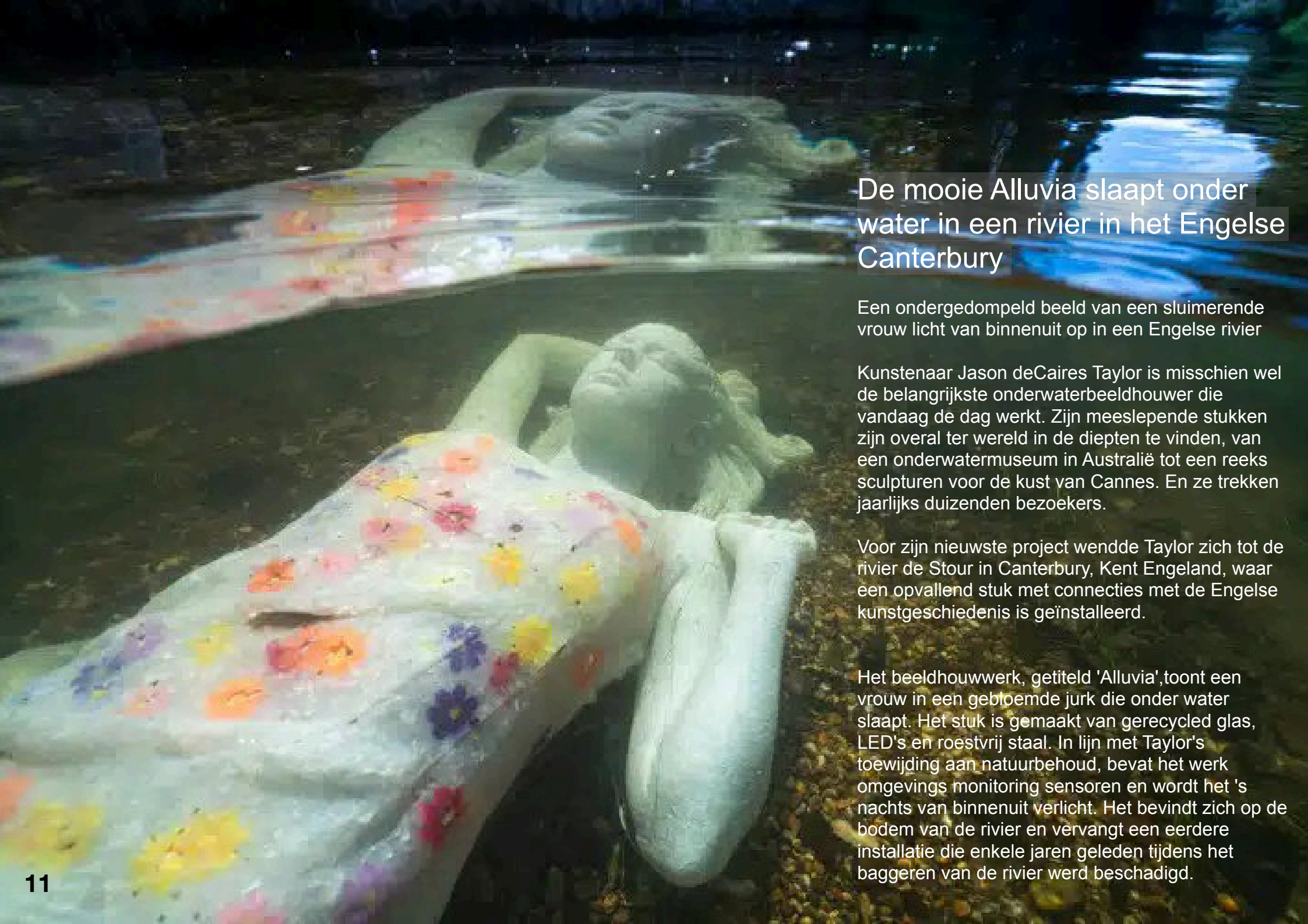
Pinterest <https://pin.it/7nQgVoaHC>

Bloemist Bloemenhof Raadhuisstraat 75
Heemstede

Alluvia

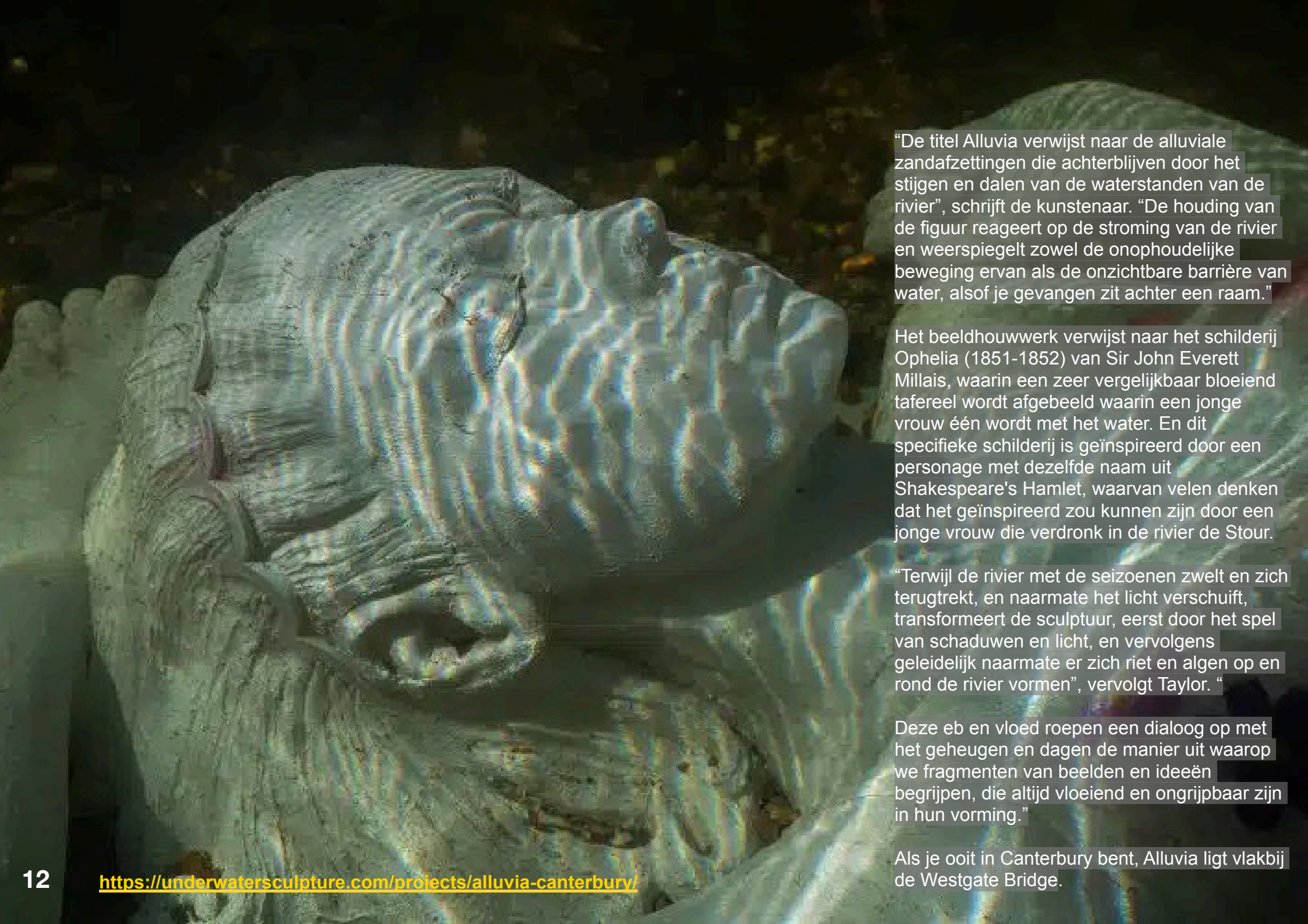
De mooie Alluvia slaapt onder water in een rivier in het Engelse Canterbury

Een ondergedompeld beeld van een sluimerende vrouw licht van binnenuit op in een Engelse rivier

Kunstenaar Jason deCaires Taylor is misschien wel de belangrijkste onderwaterbeeldhouwer die vandaag de dag werkt. Zijn meeslepende stukken zijn overal ter wereld in de diepten te vinden, van een onderwatermuseum in Australië tot een reeks sculpturen voor de kust van Cannes. En ze trekken jaarlijks duizenden bezoekers.

Voor zijn nieuwste project wendde Taylor zich tot de rivier de Stour in Canterbury, Kent Engeland, waar een opvallend stuk met connecties met de Engelse kunstgeschiedenis is geïnstalleerd.

Het beeldhouwwerk, getiteld 'Alluvia', toont een vrouw in een gebtoemde jurk die onder water slaapt. Het stuk is gemaakt van gerecycled glas, LED's en roestvrij staal. In lijn met Taylor's toewijding aan natuurbewoud, bevat het werk omgevings monitoring sensoren en wordt het 's nachts van binnenuit verlicht. Het bevindt zich op de bodem van de rivier en vervangt een eerdere installatie die enkele jaren geleden tijdens het baggeren van de rivier werd beschadigd.

“De titel Alluvia verwijst naar de alluviale zandafzettingen die achterblijven door het stijgen en dalen van de waterstanden van de rivier”, schrijft de kunstenaar. “De houding van de figuur reageert op de stroming van de rivier en weerspiegelt zowel de onophoudelijke beweging ervan als de onzichtbare barrière van water, alsof je gevangen zit achter een raam.”

Het beeldhouwwerk verwijst naar het schilderij Ophelia (1851-1852) van Sir John Everett Millais, waarin een zeer vergelijkbaar bloeiend tafereel wordt afgebeeld waarin een jonge vrouw één wordt met het water. En dit specifieke schilderij is geïnspireerd door een personage met dezelfde naam uit Shakespeare's Hamlet, waarvan velen denken dat het geïnspireerd zou kunnen zijn door een jonge vrouw die verdronk in de rivier de Stour.

“Terwijl de rivier met de seizoenen zwelt en zich terugtrekt, en naarmate het licht verschuift, transformeert de sculptuur, eerst door het spel van schaduwen en licht, en vervolgens geleidelijk naarmate er zich riet en algen op en rond de rivier vormen”, vervolgt Taylor. “

Deze eb en vloed roepen een dialoog op met het geheugen en dagen de manier uit waarop we fragmenten van beelden en ideeën begrijpen, die altijd vloeiend en ongrijpbaar zijn in hun vorming.”

Als je ooit in Canterbury bent, Alluvia ligt vlakbij de Westgate Bridge.

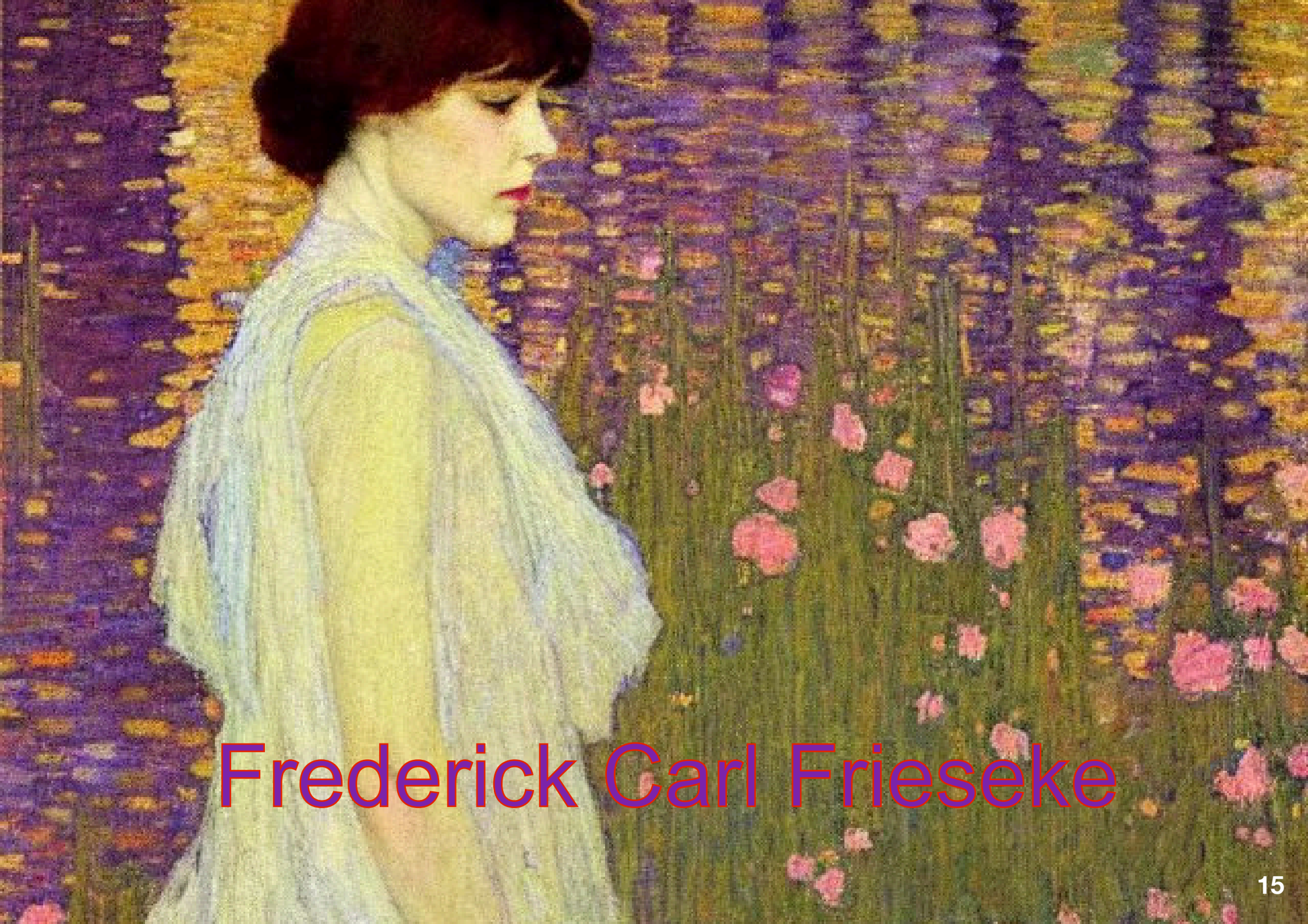

Vuurvliegjes verlichten de Japanse bossen in de nacht

Elke zomer komen de bossen van de Japanse prefectuur Yamagata tot leven met de dromerige, warme lichten van duizenden vuurvliegjes. Fotograaf Kazuaki Koseki heeft dit charmante fenomeen met zijn camera vastgelegd. Het spektakel van vuurvliegjes, een inheemse soort van Japan, die door het zomerbos vliegen, is als een tafereel waar de sterren aan de hemel twinkelen. Het is fantastisch. Het fenomeen is 10 dagen te zien in het vroege voorjaar.

<https://kazuakikoseki.com/pg96.html>

Frederick Carl Frieseke

Woman in a doorway

Frederick Carl Frieseke

Schilder van mooie vrouwen, betoverende tuinen en romantische interieurs.

Frieseke werd geboren op 7 april 1874 in Owosso, Michigan. Na een korte tijd te hebben gestudeerd aan het Art Institute of Chicago en de Art Students League in New York, vertrok Frieseke in 1898 naar Frankrijk. Hij bracht bijna zijn hele carrière door als expat, waarbij de banden met de Verenigde Staten werden onderhouden via zijn New Yorkse dealer William MacBeth, en door incidentele bezoeken aan Amerika.

In navolging van talloze jonge Amerikanen schreef hij zich in aan de Academie Julian. Hij schijnt kortstondig contact te hebben gehad met en beïnvloed te zijn door de Amerikaan James McNeill Whistler, die onlangs zijn Academie Carmen in Parijs had geopend.

Giverny

Tegen 1900 bracht Frieseke de zomers door in de stad Giverny, beroemd geworden door de residentie van Monet en vervolgens door andere kunstenaars, waaronder veel Amerikanen. In 1906, het jaar na zijn huwelijk met Sarah O'Bryan, huurde hij een huis dat ooit bewoond werd door de Amerikaanse impressionist Theodore Robinson. Hoewel het pand naast dat van Monet lag, had Frieseke slechts beperkt contact met de Franse meester. In plaats daarvan vond hij Renoir blijkbaar de meest invloedrijke van alle impressionisten.

*Afternoon in the
Yellow room 1910*

Frieseke's huis en tuin in Giverny, als decor voor een reeks vrouwelijke modellen, vormden de komende dertig jaar bijna al zijn onderwerpen, hoewel hij in 1930 een serie aquarellen maakte van scènes uit Florida die hij zich uit zijn kindertijd herinnerde en enkele Zwitserse landschappen schilderde.

Na de Eerste Wereldoorlog vestigde de kunstenaar zich met zijn gezin in Normandië. Frieseke's carrière bestaat grofweg uit drie fases. In de eerste laten cijfers het duidelijkst zijn academische opleiding en tekenkunst zien. Geleidelijk evolueren deze naar de meest voorkomende beelden van het volgende decennium, bestaande uit losjes aangebrachte vlekken van heldere kleuren.

De overgrote meerderheid hiervan toont hun onderwerpen in de tuin, staande tussen de bloemen, thee drinkend of gewoon genietend van de zon.

Anderen omvatten modellen in kleurrijke, lichte interieurs. In de nieuwste schilderijen van Frieseke verschijnen de figuren heel vaak binnenshuis, krijgen hun vormen meer stevigheid en is de penseelvoering minder gebroken.

Op het hoogtepunt van zijn carrière, in de jaren tien en begin jaren twintig, was Frieseke misschien wel de meest populaire van alle levende Amerikaanse kunstenaars.

Before Her Appearance

Tientallen jaren na de eerste introductie van het impressionisme door Monet en zijn tijdgenoten nam Frieseke deze stijl over voor zijn werk, waarbij hij ervoor koos de nieuwere artistieke stromingen van het begin van de twintigste eeuw te negeren. Niettemin werden zijn schilderijen zowel in de Verenigde Staten als in Europa geprezen.

In 1904 won hij een zilveren medaille op de St. Louis Universal Exposition en een gouden medaille in München. Hij werd verkozen tot lid van de Société National des Beaux Arts in 1908 en de National Academy of Design in 1912. Veel grote musea kochten zijn werk aan.

Frieseke zelf werd steeds ontevredener over de formele kunstvormen van zijn tijd. In een interview uit waarschijnlijk 1912, beschouwde hij zichzelf als een impressionist en zei: "Geen enkele kunstenaar in de impressionistische school heeft mij beïnvloed behalve misschien Renoir."

Zijn voornaamste zorgen waren de gevarieerde effecten van zonlicht. Zoals hij zelf zei: 'Het is zonschijn, bloemen in de zon; meisjes in de zon; het naakt in de zon, waar ik vooral in geïnteresseerd ben. Als ik het maar precies kon reproduceren zoals ik het zie, zou ik tevreden zijn.'

Zeventien van zijn doeken waren te zien op de Biënnale van Venetië in 1909 en hij won de Grote Prijs op de Panama-Pacific International Exposition in 1915. Hij kreeg de opdracht om verschillende muurschilderingen te maken.

Na de Eerste Wereldoorlog kocht Frieseke een landhuis in Normandië. Hij woonde liever in Frankrijk dan in de Verenigde Staten vanwege de vrijheid die het hem bood.

Het open raam - The open window

*Meisje in blauw schikt bloemen
Girl in Blue arranging flowers*

Zoals zijn kleinzoon Nicholas Kilmer opmerkte, woonde Frieseke om twee redenen in Normandië: ten eerste was de forel-visserij goed en ten tweede hoefde Frieseke niet "een geluid te maken als een kunstenaar".

Frieseke zelf zei: 'Ik blijf hier omdat ik vrijer ben en er niet de puriteinse beperkingen zijn die in Amerika gelden... Ik kan een naakt schilderen in mijn tuin of bij de visvijver en niet de stad uit rennen. .' Frieseke bleef zichzelf echter als Amerikaan beschouwen en maakte af en toe uitstapjes naar de Verenigde Staten.

Hij stierf op 28 augustus 1939 in zijn huis in Normandië, in de stad Le Mesnil sur Blangy. In de decennia na zijn dood raakte zijn werk in vergetelheid nadat de artistieke smaak aanzienlijk was veranderd, totdat het hernieuwde aandacht kreeg toen de belangstelling voor het Amerikaanse impressionisme in de jaren zestig groeide.

Ironisch gezien worden de naakten van Frieseke, die nooit populair waren bij het Amerikaanse publiek, als zijn beste werken beschouwd. Zijn schilderijen hebben ook een deel van hun oorspronkelijke populariteit herwonnen en vragen op veilingen vaak hoge prijzen.

<https://www.youtube.com/watch?v=lePqtIJoZbl>

Frederick Carl Frieseke

Het laatste huis van Holland Island
verzwolgen door de golven

In de 17e eeuw vestigde de Amerikaanse kolonist Daniël Holland zich op een verlaten eiland in de Chesapeake Bay in de staat Maryland, aan de Amerikaanse oostkust. In de loop van de tijd zou Holland Island (Island is Engels voor eiland) uitgroeien tot een bloeiende gemeenschap van bijna 360 inwoners in 1910, die vooral leefde van de visserij.

Maar storm, overstromingen en onstuimig weer teisterden het eiland, dat een onvaste bodem had van slijk en klei, zonder rotsen. Na een tropische storm in 1918 zochten de bewoners hun heil op het vasteland. Wanhopige pogingen om de erosie een halt toe te roepen bleven zonder resultaat.

Het laatste huis bezweek in 2010

Intussen is ook Holland Island, mede onder invloed van de zeespiegelrijzing, van de aardbodem verdwenen.

Er resteert nog slechts een modderpoel.

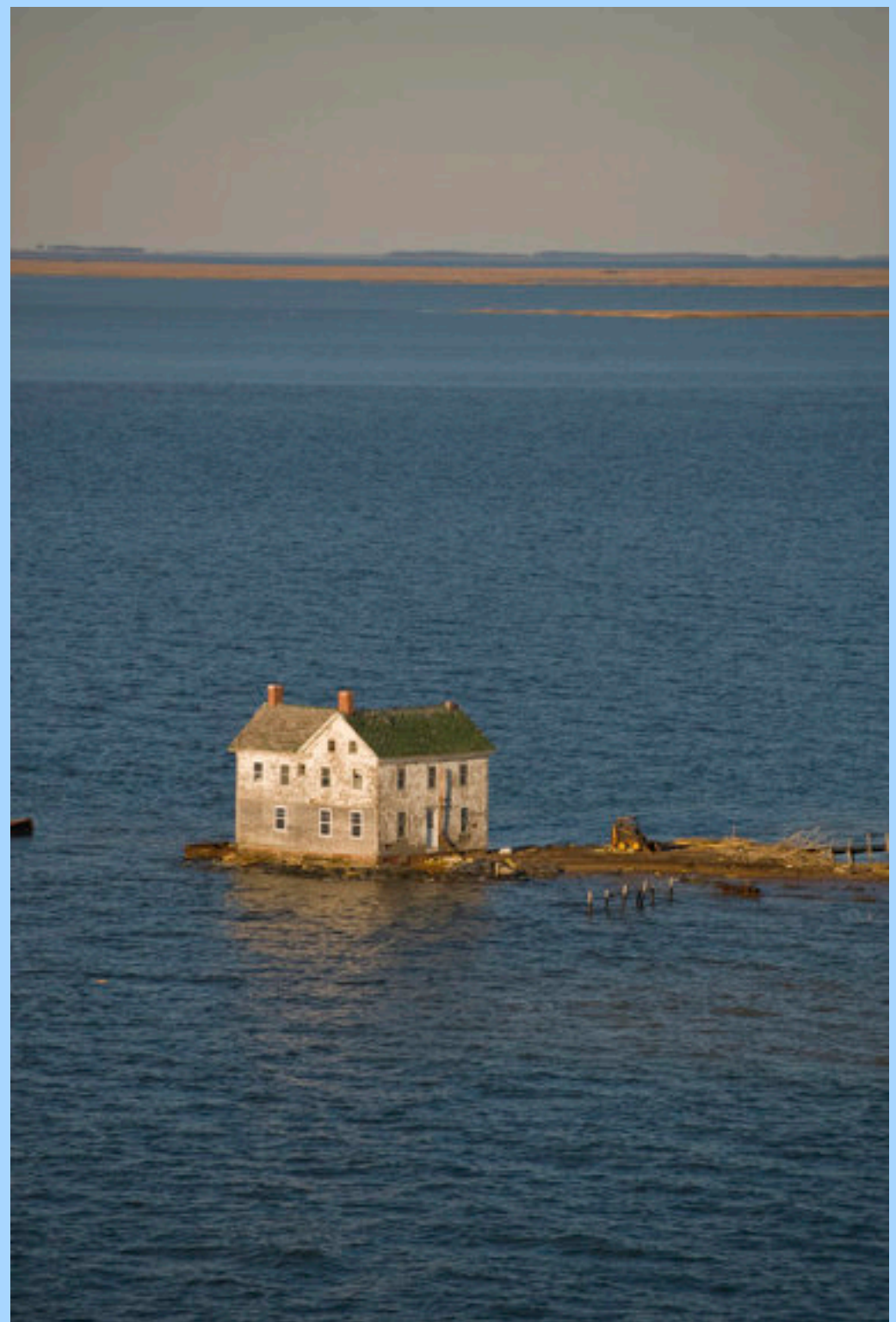
Waar Daniël Holland vandaan kwam is onbekend.

Mogelijk was hij een vroege emigrant uit het vaderland.

De Verenigde Staten tellen zeker 28 plaatsen met de naam Holland, al werden die meestal gesticht in de grote emigratiegolf van de negentiende eeuw.

Ontdekkingsreiziger noemt Holland Island paradijselijk

Begin zeventiende eeuw, in 1608, maakte de Engelse ontdekkingsreiziger John Smith twee reizen naar de Chesapeake Bay. Hij ontmoette er soms vijandige inboorlingen, verkende de rivieren in een sjalot, een kleine houten boot, en zocht naar goud. Smith overleefde de beet van een giftige Adelaarsrog die hij met een speer had gevangen, maar raakte in 1609 bij een brand ernstig gewond. Hij keerde terug naar Engeland waar hij een kaart van de baai publiceerde en in tijdschriften beschreef wat hij rondom had aangetroffen.

Smith beschreef Chesapeake Bay als paradijselijk: “Er is maar één ingang voor dit land over zee, en dat is aan de monding van een welgelegen baai, 18 of 20 mijl breed. De kaap in het zuiden heet Cape Henry, ter ere van onze meest nobele prins. Het land, witte heuvelachtige zandvlaktes met veel dennen en sparren langs de oevers. Het land heeft het voorrecht te beschikken over de aangenaamste plaatsen die te vinden zijn, want er zijn grote en gemakkelijk bevaarbare rivieren. Hemel en aarde zijn nooit beter geschikt gemaakt om een woonplaats door de mens in te richten.”

De golven eisen hun tol

Rond 1900 was Holland Island één van de grootste bewoonde eilanden in de baai. De eilandgemeenschap beschikte over zeventig huizen, winkels en andere gebouwen. Het had een eigen postkantoor, een school met twee lokalen en twee onderwijzers, een kerk, een buurthuis, een arts en een honkbalteam dat met een boot naar de uitwedstrijden ging. De eilandbewoners leefden van werk op zee: vissen van oesters, krabben en elft, een haringsoort. Hun vloot bestond uit bijna negentig schepen, waarvan sommige op het eiland zelf waren gebouwd.

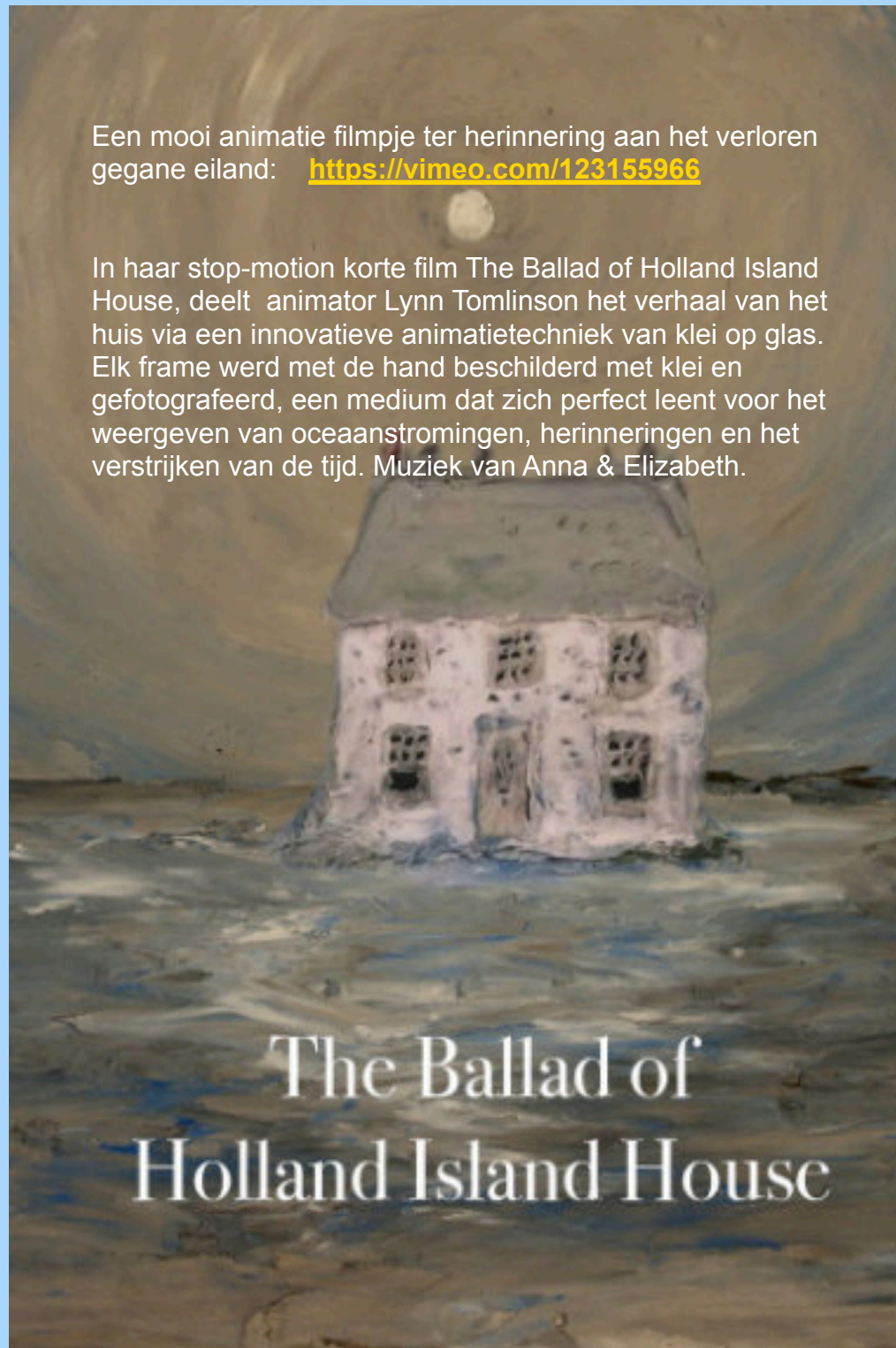
Het verblijf op Holland Island was niet zonder zorgen

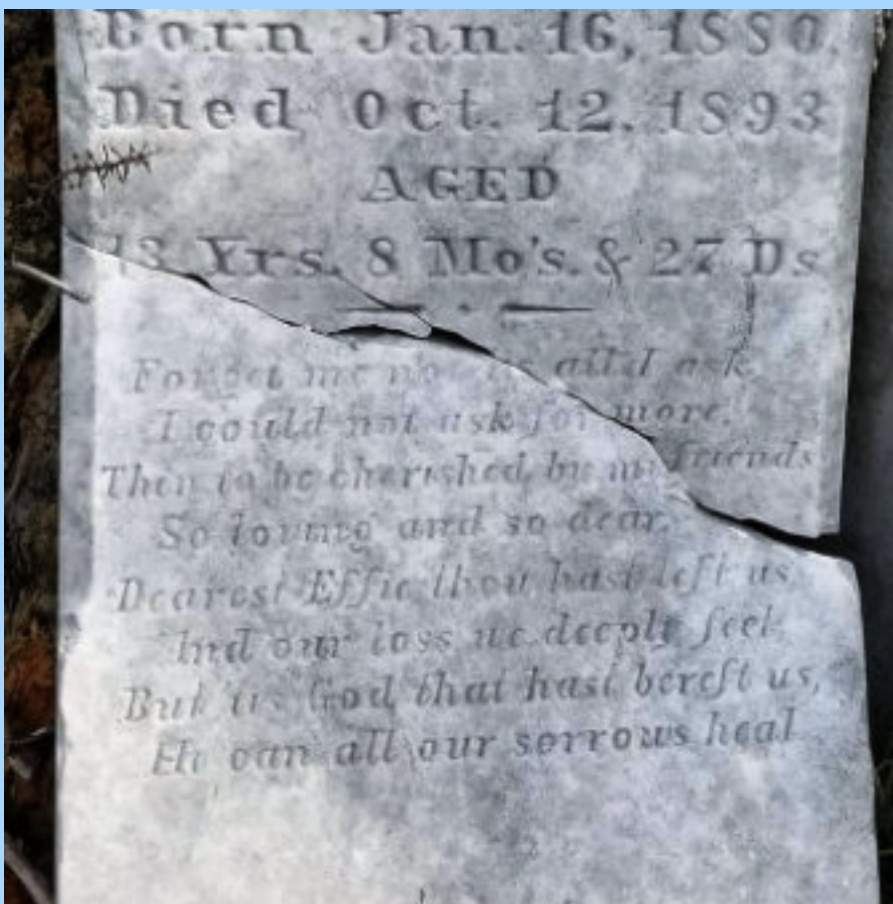
Het onstuimige weer en de golven eisten hun tol. In 1914 begon de westkant van het eiland, waar zich de meeste huizen bevonden, ernstig te eroderen. Bewoners legden stenen muren aan voor een betere bescherming. Een gedeelte zag het echter al niet meer zitten en brak zijn huizen af om die naar het vasteland over te brengen.

Zij hadden een voorspellende geest. Toen in 1918 de kerk het begaf als gevolg van een tropische storm pakte bijna iedereen zijn koffers.

Een mooi animatie filmpje ter herinnering aan het verloren gegane eiland: <https://vimeo.com/123155966>

In haar stop-motion korte film The Ballad of Holland Island House, deelt animator Lynn Tomlinson het verhaal van het huis via een innovatieve animatietechniek van klei op glas. Elk frame werd met de hand beschilderd met klei en gefotografeerd, een medium dat zich perfect leent voor het weergeven van oceaanstromingen, herinneringen en het verstrijken van de tijd. Muziek van Anna & Elizabeth.

En toen die kerk in 1922 ook nog werd verplaatst naar Fairmount in Somerset aan de overkant was er bijna niemand meer over.

'Vergeet me niet, is alles wat ik vraag'

Holland Island zou bijna driekwart eeuw verlaten, verwaarloosd en vrijwel onbewoond wachten op de vergetelheid. Maar in 1995 besloot Stephen White, een methodistische dominee die het eiland als jongeman al kende, zich in te zetten voor de redding van het eiland. Toen hij er jaren later één van de drie begraafplaatsen bezocht werd hij getroffen door de tekst op een grafsteen van een meisje genaamd Effie Lee, zij is slechts 13 jaar was geworden.:

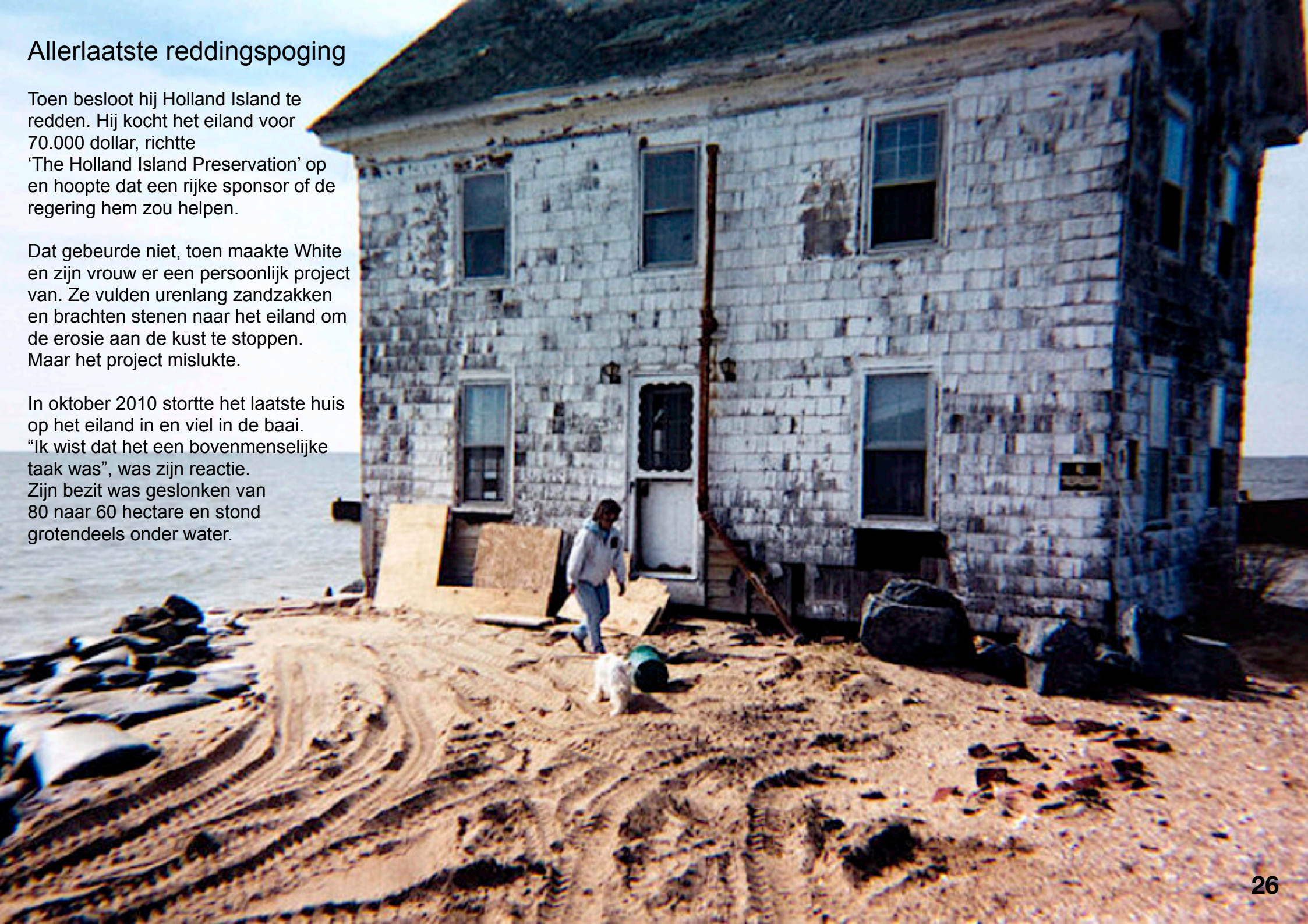

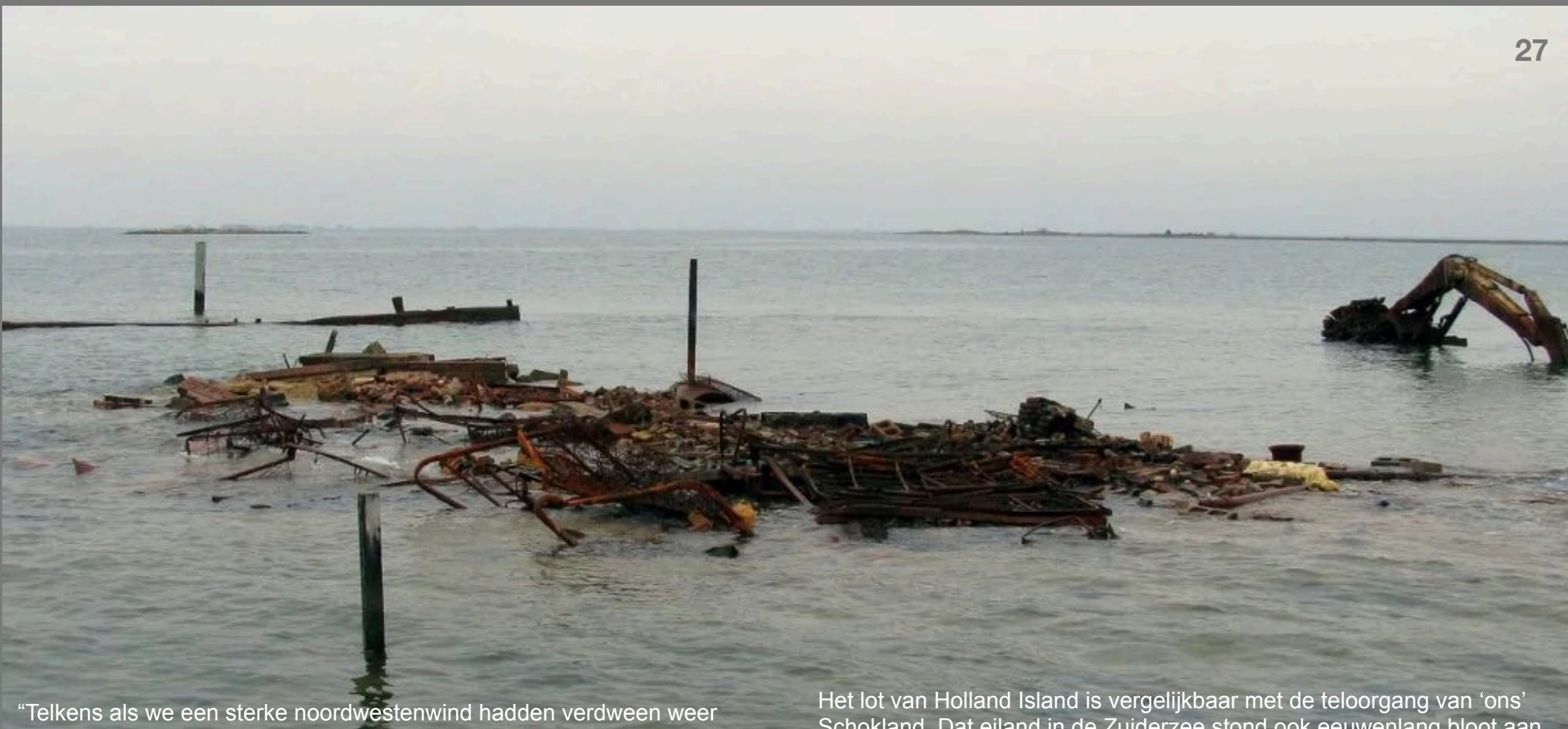
Allerlaatste reddingspoging

Toen besloot hij Holland Island te redden. Hij kocht het eiland voor 70.000 dollar, richtte 'The Holland Island Preservation' op en hoopte dat een rijke sponsor of de regering hem zou helpen.

Dat gebeurde niet, toen maakte White en zijn vrouw er een persoonlijk project van. Ze vulden urenlang zandzakken en brachten stenen naar het eiland om de erosie aan de kust te stoppen. Maar het project mislukte.

In oktober 2010 stortte het laatste huis op het eiland in en viel in de baai. "Ik wist dat het een bovenmenselijke taak was", was zijn reactie. Zijn bezit was geslonken van 80 naar 60 hectare en stond grotendeels onder water.

“Telkens als we een sterke noordwestenwind hadden verdween weer een halve meter. Orkaan Isabel (2003) was de ergste; de golven gingen dwars door het huis. Niemand hielp mee om het eiland te redden.”

White verkocht Holland Island aan de Concorde Foundation die zichzelf onder meer tot taak stelt ‘de historische waarde van het eiland te behouden’ en jongeren wil inspireren om het culturele behoud van de Chesapeake Bay te beschermen.

Het laatste huis van Holland Island verdween in oktober 2010 volledig in de golven.

Schokland in Nederland, een vergelijkbaar verhaal

Het lot van Holland Island is vergelijkbaar met de teloorgang van ‘ons’ Schokland. Dat eiland in de Zuiderzee stond ook eeuwenlang bloot aan de elementen. Tijdens de stormvloed van 1825 kwam het hele eiland onder water te staan. Twintig huizen spoelden weg; er vielen dertien doden. Meer dan twee kilometer aan zeedijk werd vernield, de paalwering en de twee kerken raakten zwaar beschadigd. Het gehele eiland werd in 1859 op bevel van koning Willem III ontruimd, ook al omdat ook de armoede hemel schreiend was geworden. Anders was de stormvloed van 1916 wel fataal geworden.

Maar Schokland is niet weggespoeld. In 1940 werd de dijk van de Noordoostpolder gesloten en Schokland binnen de Noordoostpolder ‘gevangen’. Sindsdien zijn de contouren van het eiland nog steeds duidelijk te onderscheiden en is Schokland een belangrijk doel voor dag tripjes.

Middeleeuws handen warmertje voor verkleumde bisschoppen

In 1849 vonden historici het schetsboek van de mysterieuze Villard de Honnecourt. Een Frans bouwmeester die leefde in de 13e eeuw. Het is het enige bewaard gebleven middeleeuwse Bouw loodsen boek. Een schetsboek dat hij maakte tijdens reizen door Frankrijk en Duitsland van kerkelijke bouw constructies.

Een intrigerend schetsboek, gemaakt door Villard de Honnecourt, liet een vernuftige uitvinding zien: een handwarmer met gloeiende kooltjes, die zonder brandgevaar kon worden gebruikt. Wilde je zo'n ding maken, zo vertelde de begeleidende tekst, dan begon je met een metalen 'appel', bestaand uit twee netjes op elkaar passende helften.

Daarin bracht je zes metalen ringen aan, die allemaal konden draaien. En in het midden maakte je een houdertje voor gloeiende kooltjes, ook met een draaimechanisme.

Op die manier bleef de houder altijd rechtovereind, zo beloofde Villard, en liep de gebruiker geen risico dat de hete inhoud naar buiten viel. Dat was volgens Villard vooral praktisch voor de bisschop tijdens een hoogmis. Die kon dan vrijelijk bewegen en op temperatuur blijven.

Hoe Jan met de Pet warm moest blijven tijdens de ellenlange missen in de onverwarmde kerken. Geen idee.

Naarden

the art fair

'In volle bloei'

Van 23 t/m 26 januari 2025
De Grote Kerk
Naarden-Vesting

Naarden the Art fair' is de afgelopen 3 decennia uitgegroeid tot het ontmoetingspunt voor kunstkopers en verzamelaars in de Grote Kerk te Naarden-Vesting.

Meer dan 65 galleries, kunsthandelaren & antiquairs presenteren gedurende 5 dagen een grote diversiteit aan Oude, Moderne en Hedendaagse kunst op deze historische locatie midden in de vestingstad.

Naarden the Art fair
Grote Kerk, Markstraat 13
1411 CX Naarden-Vesting

<https://naardenartfair.nl/>

Diva verdient respect

'Als een vrouw haar mening geeft,
is ze een bitch'

Dit najaar word je in de Kunsthal in Rotterdam ondergedompeld in de wereld van de Diva.

De tentoonstelling DIVA viert de ongeëvenaarde kracht en de grenzeloze, feminiene creativiteit van iconische artiesten die met hun bravoure en ambitie de 'Status quo' hebben uitgedaagd.

Aan de hand van ruim zestig looks en kostuum ontwerpen van wereldberoemde designers, gedragen door onder meer Maria Callas, Josephine Baker, Marilyn Monroe, Tina Turner, Shirley Bassey, Cher, Elton John, Rihanna, Lady Gaga, Björk en Billie Eilish, laat de tentoonstelling zien hoe deze diva's met hun podiumkunsten grenzen verlegden en voor een blijvende impact in de samenleving zorgden.

www.kunsthalthal.nl

Björk

David Szauder

multidisciplinair kunstenaar

“Dankzij AI heb ik nu een niveau van creatieve vrijheid dat voorheen niet mogelijk was.

Als digitale kunstenaar ben ik altijd gefascineerd geweest door de verborgen aspecten van het menselijk lichaam.

Deze ontwerpen komen voort uit mijn verlangen om de delen van ons die onzichtbaar blijven, zelfs als we getroffen zijn door ziekte, te verkennen en naar buiten te brengen.

Ik heb deze anatomische kleding gemaakt om de kloof tussen zichtbaarheid en onzichtbaarheid te overbruggen, waardoor de interne werking van ons lichaam iets wordt waarmee we ons kunnen identificeren en waarderen.

Door deze ontwerpen te dragen, voeg je niet alleen iets unieks toe aan je garderobe; je omarmt een diepere verbinding met de schoonheid en complexiteit van het menselijk lichaam.

Voor mij voelt AI als een evolutie van de digitale collagetechniek die ik in het verleden heb gebruikt, maar met veel minder technische beperkingen. Hierdoor kan ik mijn focus verleggen van het oplossen van technische problemen naar het meer concentreren op de creatieve en conceptuele aspecten van design, wat een transformatieve ervaring is geweest.”

Neem een kijkje op zijn website en verwonder je.

<http://www.davidarielszauder.com/>

Meer over David Szauder

Mediakunstenaar David Szauder (Hongarije, 1976) studeerde kunstgeschiedenis aan de Eötvös Loránd Universiteit en Intermedia aan de Hongaarse Universiteit voor Schone Kunsten in Boedapest, en voltooide een Masters Fellowship aan de School of Arts, Design and Architecture aan de Aalto Universiteit in Helsinki.

Van 2009 tot 2014 werkte hij als curator bij het Hongaars Cultureel Instituut in Berlijn (.CHB). David Szauder was gastdocent aan de Filmacademie van Potsdam en gaf sinds 2010 workshops over interactieve media in Berlijn en Boedapest.

Sinds 2023 geeft hij 'AI'-cursussen aan de Moholy-Nagy University of Art and Design.

David Szauder heeft als kunstenaar en curator deelgenomen aan verschillende internationale projecten

**Kunstenaar
of hobbyist?**

dekwast.nl

KIND ZIJN IN DE ANTIËKE WERELD

*Een Perzische speelgoed strijdwagen met 2 paarden.
Gedateerd 2000 jaar vóór Chr.*

De kindersterfte in de oudheid was zeer hoog: één derde van de pasgeborenen haalden hun eerste verjaardag niet, en nog eens 20% stierf in de volgende drie jaren.

Vaak werden zij zeer eenvoudig begraven.

Het favoriete speelgoed werd vaak samen met het kind begraven. Houten paardjes of andere beestjes op wieltjes, die je kon voortrekken aan een touw, yoyo's, tollen, ballen en poppen .

Als het een meisje was die dood ging, dan gingen haar poppetjes mee het graf in, al dan niet met poppenkleertjes en poppen serviesje.

(In het Allard Pierson museum is een lappenpop te zien, honderd keer hersteld, gevonden in de armen van een meisje in een graf in Egypte), en soms miniatuurtjes van poppen, met bijbehorend gerei.

Zij kreeg ook haar handwerk, wol, gereedschap mee op haar reis naar de dodenwereld. En als dat kort voor haar huwelijk gebeurde, dan werd haar 'lebes gamikos' ook in het graf gelegd.

(Een 'lebes gamikos' is een bepaalde variant van het Oud-Grieks aardewerk. Het was een grote kruik, die rijkelijk werd versierd.

Deze kruik diende meestal als huwelijks-geschenk. De naam zegt het zelf al: gamein, betekent trouwen.)

Dit eeuwenoude speelgoed bewijst dat de tijden niet zo veel zijn veranderd.

Egyptische kat die je met een touwtje achter je aan kunt trekken. Zijn bek gaat open en dicht. ca. 2000 jaar vóór Chr.

Dit paard van hout dateert van rond 900 jaar na Chr. Het is van een Viking kind geweest.

Een ivoren aap met beweegbare armen, gevonden in het graf van Toetankhamon. Dit speelgoedje was waarschijnlijk niet van Toet, maar bestemd voor 2 van zijn doodgeboren dochters die in de zelfde tombe werden begraven. Gedateerd 1323 jaar vóór Chr.

*Gestreepte koe uit wat nu Oekraïne is.
Hij is heel oud. ca. 3950 jaar vóór Chr.*

De herinnering aan een favoriet speeltje is iets dat mensen over de hele wereld hebben, en de liefde die we voor deze voorwerpen hebben is sterk en dat begrijpt iedereen zowel kinderen als volwassenen.

Misschien komt het omdat we nooit echt uit liefdevol speelgoed groeien. Speelgoed bestaat al zo lang als er mensen zijn, en een deel van dat hele oude speelgoed is tot op de dag van vandaag bewaard gebleven!

Nu kunnen we kijken hoe kinderen en volwassenen duizenden jaren geleden speelden. Misschien herken je sommige van deze speeltjes zelfs wel. Ze vertonen een opvallende gelijkenis met het speelgoed waar kinderen vandaag de dag nog steeds mee spelen!

Tot slot een paar ontroerende inscripties die op grafstenen zijn gevonden:

"Jij, die over het water van dit moeras vol riet naar Hades je boot met doden roeit, eind van hun verdriet, reik het kind van Kinyras je hand, wanneer hij op de ladder stapt, en help hem aan boord, duistere Charon. Want door zijn sandaaltjes staat het jochie niet stevig, ook durft hij niet met zijn blote voetjes op het zand."

"De Moira (schikgodin) roofde mij weg en stond mij niet toe nobele dankbaarheid te betogen tegenover mijn ouders door voor hen te zorgen in hun oude dag."

Romeinse poppen uit de 1e eeuw na Chr. Gemaakt van ivoor en van hout met bewegende armen en benen. Gevonden in kindergraf.

"Vaarwel Leontianos, mijn lieve kind!

Ik poog de drukkende last van mijn smarten te verlichten, vol heimwee naar je aanwezigheid. En om mijn overvloedige tranen te doen opdrogen verlang ik naar de dag waarop ik je schim zal zien, wanneer de aarde mij zal bedekt hebben."

Hond speelgoedje van de Olmec stam uit Mexico. ca. 650 jaar vóór Chr

Een Romeins paardje met ruiter van keramiek 1e eeuw voor Chr.

"Aan Fronto haar vader, aan haar moeder Flacilla:

Dit meisje, dat mijn lust en mijn leven was, vertrouw ik aan u toe. Zorg voor haar rust. Zorg dat Erotion - ze is zo klein, niet bang is voor het hondenmonster in de hel. Zes dagen nog, dan zou haar zesde lente zijn aangebroken. Maar haar meisjesspel zal tussen dode oude mensen zijn; ik hoop dat zij mijn naam nog zachtjes roept... Haar tere lichaam krijgt geen harde zode, nee, laat de aarde licht zijn op haar graf omdat zijzelf zo licht op aarde was.

(Erotion was een als slaaf geboren meisje in de Romeinse tijd)

Goya's heksen vlucht, een eng schilderij

Van 15e tot de 18e eeuw werden alleen al in de Spaanse provincie Catalonië 1000 mensen levend verbrand op beschuldigingen van ketterij en hekserij.

Het schilderij hangt in het Museo Nacional Del Prado in Madrid, Spanje.

Het is een olieverf op canvas schilderij, gemaakt door Francisco de Goya y Lucientes in 1797.

‘De Heksen vlucht’ portretteert drie vliegende heksen met conische hoeden. Deze hoge hoeden droegen kettters tijdens de Spaanse inquisitie. Meestal gecombineerd met een sanbenito of te wel een boetekleed.

Er zweeft een vierde figuur in de lucht; deze man schrijdt van pijn, een slachtoffer van een vreemd magisch ritueel.

Onder de figuren in de lucht vlucht een andere man met een doek over zijn hoofd van het toneel. Een ineenkrimpende boer maakt met zijn handen het figa-gebaar om het kwaad af te weren.

Ezels als symbool van belachelijkheid en dwaasheid

Aan de rechterkant van het doek zit een ezel in de schaduw te kijken.

Goya nam vaak ezels op in zijn werk en gebruikte ze als symbool van belachelijkheid en dwaasheid. Hier wordt de ezel gebruikt om de dwaasheid aan te geven van het geloven in en uit angst voor hekserij.

Het doek over het hoofd van de mens symboliseert zijn blindheid en bijgeloof. Het hele stuk geeft het gevoel van een bizarre magische allegorie. Het is misschien een krachtige kritiek op bijgeloof, maar het is ook een verdomd eng schilderij.

Van 1500 tot 1800 werden alleen al in de Spaanse provincie Catalonië 1.000 mensen levend verbrand op beschuldigingen van ketterij en hekserij.

Het schilderij hangt in het Museo Nacional Del Prado in Madrid, Spanje,

Kecia Deveney
creëert met
veerkrachtige
expressie

Mixed media display

Kunstenaar Kecia Deveney creëert met veerkrachtige expressie
Zij kanaliseert haar levenservaring in grillige werken die op speelse wijze onze realiteit vervormen

“Mijn kunstpraktijk is het resultaat van 30 jaar als verzorger voor mijn volwassen zoon, Tucker.

Deze reis over het overleven van het ondenkbare heeft me geholpen die energie te concentreren om niet alleen mezelf te versterken, maar ook om een inspiratie te zijn voor andere individuen die te maken krijgen met levens veranderende gebeurtenissen.

Door op een ander bestaansniveau te leven dan de norm, heb ik wijsheid geleerd, authentiek zijn en eerlijk zijn over ups en downs, mijn tekortkomingen delen en hard werken om ze te overwinnen”.

Kecia Deveney is een mixed mediakunstenaar gevestigd in Jersey Shore USA en kanaliseert haar levenservaringen in grillige werken die op speelse wijze onze realiteit vervormen.

Ze integreert stoffen, textiel, sieradenontwerp, beeldhouwkunst en schilderkunst in een kleurrijke eclectische praktijk die anderen probeert te inspireren hun inherente creatieve geest te erkennen.

Ze is een autodidact en verwerpt de regels en noties van de beeldende kunst in een levendige combinatie van figuratie en abstractie, met de nadruk op gestructureerde werken.

Wispering souls family portrait - Fluisterende zielen

Seaside Heights - na tornado Sandy

Mixed media - gesoldeerde sieraden

Kunst werd uitlaatklep

Hoewel kunst Kecia altijd had gefascineerd, ontdekte ze haar talenten toen ze verhuisde van haar huis in Californië naar de kust van New Jersey.

Terwijl ze haar nieuwe leven opbouwde, ging ze zich bezighouden met ambacht, design en beeldende kunst om haar leefruimte te transformeren in een wonderland van haar eigen creatie. Terwijl ze het grootste deel van haar dagen als verzorger doorbracht, werd haar kunst een uitlaatklep.

Ze omarmde het ongewone en bleef haar praktijk uitbreiden. Ze kreeg positieve reacties toen anderen verliefd werden op de fantasierijke werelden die ze hen uitnodigde om te verkennen.

Naarmate haar bekendheid groeide, werd ze een wereldreiziger, die kunstenaars over de hele wereld opbeurde met haar kunst en putte uit hun rijke culturen en ervaringen om haar werk en evoluerende praktijk te informeren.

Tegenwoordig deelt ze haar reis, vaardigheden en motivatie met anderen als docent. Haar werk blijft ons leren over de waarde van het accepteren van je individualiteit en het laten bloeien van je eigen stijl van creativiteit.

<https://keciadeveney.com/meet-kecia/>

Mixed media collage painting

Spirituele toverstokken - Spirit wands

Fluisterende zielen – Wispering souls.

Wij vroegen Kecia naar de betekenis van de 'fluisterende zielen'
Kecia : "Voor mij denk ik dat het fluisteren van zielen een onderdeel is van intuïtie. Intuïtie gaat over het onmiddellijk begrijpen van iets, zoals gevaar of iemand vertrouwen. Een fluisterende ziel is dus bijna een bewaker, die op je let en berichten verzendt die jij interpreteert

Winter voorraadjie

Ongelooflijke eikelspechten gebruiken bomen om zo'n 50.000 eikels op te slaan.

Veel bosdieren houden ervan om op eikels te kauwen, maar niets lijkt op de eikelspecht (*Melanerpes formicivorus*). Deze middelgrote specht komt voor in Midden-Amerika en het westen van de Verenigde Staten.

Ze gebruiken hun indrukwekkende pikvermogen om een ongelooflijk opslagsysteem te creëren voor hun kostbare winter voedsel.

Deze specht zal de komende winter niet hongerig gaan slapen.

Rembrandt vereeuwigd veroordeelde moordnares

Op een bekende tekening van Rembrandt is een nogal dramatisch tafereel te zien. Het lichaam van een jonge vrouw hangt ter afschrikking van andere inwoners op Volewijk, een berucht galgenveld in Amsterdam.

De jonge dame, Elsje Christiaens geheten, werd ervan verdacht haar hospita tijdens een ruzie met een bijl dood te hebben geslagen. Na haar arrestatie werd de in Denemarken geboren Elsje twee keer door een scherprechter ondervraagd. Op 1 mei 1664 werd het vonnis uitgesproken:

'Aan een paal gewurgd te worden dat de dood erna volgt, en met dezelfde bijl waarmee zij de vrouw ter dood heeft gebracht enige slagen door de scherprechter op haar hoofd geslagen'

Dit vonnis werd vermoedelijk nog dezelfde dag voltrokken. Hierna werd het stoffelijk overschot van de ongeveer achttienjarige Elsje naar het Amsterdamse galgenveld overgebracht om 'van de lucht en 't gevogelte verteerd te worden.'

De bijl waarmee ze haar huisbazin het leven had benomen, werd naast haar opgehangen.

Onderzoek naar identiteit van de moordnares.

Dat Elsje Christiaens vandaag de dag bij naam bekend is, is in de eerste plaats natuurlijk te danken aan Rembrandt die immers besloot dit tragische tafereel op papier vast te leggen. tekeningen, een voor- en een zijaanzicht.

Elsje Christiaens, vooraanzicht - Rembrandt 1664

Hij maakte in totaal twee tekeningen, een voor- en een zijaanzicht. Rembrandt vermeldde de naam van de veroordeelde echter niet. Dankzij de Amsterdamse archivaris en historica Isa van Eeghen is de naam van de Deense moordnares toch bekend.

Toen deze archivaris in 1969 haar tanden in de zaak zetten, werden de tekeningen, afgaande op de tekentechniek, door kenners nog gedateerd op circa 1655. Van Eeghen ergerde zich eraan dat men nooit geprobeerd had te achterhalen wie Rembrandt precies had afgebeeld en dook daarop de archieven in.

Ze pluisde een groot aantal zogeheten confessie boeken door, waarin de verhoren van verdachte personen staan opgetekend. Na dit onderzoek concludeerde de archivaris dat Rembrandt de ter dood veroordeelde Deense dienstbode Elsje Christiaens moest hebben afgebeeld. Afgaande op de vastgelegd verhoren kwam eigenlijk alleen zij in aanmerking. De tekening kon daarmee gedateerd worden op begin mei 1664.

Een fikse ruzie

Nader onderzoek maakt duidelijk dat Elsje Christiaens rond 1646 geboren werd op Jutland en ongeveer achttien jaar oud was toen ze in Amsterdam belandde. Ze wilde daar waarschijnlijk een betrekking vinden als dienstbode en trok in bij een zogeheten 'slaapvrouw', een soort pensionhoudster. Na een maand wilde deze vrouw geld zien van Elsje, maar kennelijk was het meisje niet in staat te betalen.

Toen de slaapvrouw vervolgens dreigde Elsje's kistje met bezittingen in beslag te nemen ontstond een flinke ruzie. De pensionhoudster zou het jonge Deense meisje hierbij geslagen hebben met een bezemsteel. Dat liet Elsje klaarblijkelijk niet op zich zitten. Het meisje sloeg haar hospita met een bijl waarop deze van de trap viel en beneden levenloos bleef liggen. Elsje Christiaens had een mens gedood.

Onder het bloed nam ze hierna de benen. Kort hierna sprong ze in het Damrak, direct tegenover het pension, mogelijk in een poging zichzelf van het leven te benemen. Omstanders visten het meisje echter uit het water. Kort hierna werd ze gearresteerd. Ze bekende schuldig te zijn aan de dood van de hospita en werd kort na haar veroordeling op een houten schavot op de Dam, onder het permanent luiden van de stadhuis klokken, ter dood gebracht.

Boek en brug

In 2016 vernoemde de gemeente Amsterdam een brug in Amsterdam-Noord naar de veroordeelde moordenaressen. Geert Mak verwerkte het tragische verhaal in zijn bestseller *Een kleine geschiedenis van Amsterdam*. En Margriet de Moor liet zich voor haar roman *De schilder en het meisje* (2010) inspireren door de geschiedenis van Elsje.

Volewijk, een berucht galgenveld in Amsterdam

Het maken van een
Art Journal
ook wel een
Kunst dagboek
genoemd

Mary Beth Shaw
doet niets
liever

...table, and Donan sat op-
...down.
...after of life and death, Alan, and to more
...and been greeted.
...and seemed not to have noticed the gesture
...n. He left his hands in the pockets of his
...tempt to the study, searching gaze that be-
...t. He spoke with slow deliberation. There
...was a note of life and death. His voice
...I went to open your house again, Gray.
...and as you, I think, and the coming

16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26

Mary Beth Shaw

uit St.Louis Missouri USA legt uit
wat er zo leuk aan is

Toen ik veertig werd, begon ik serieus te schilderen, met een mix van papieren collage delen, verf, potlood en lijm.

Hoewel mixed media-werken een lange geschiedenis hebben in de beeldende kunstwereld, waren ze nieuw voor mij en ontploften de ideeën in mijn hoofd. Ik werkte als een wilde vrouw en nam deel aan jurywedstrijden, groeps- en soloshows.

Ongeveer tien jaar na mijn groeiende kunstcarrière richtte ik een stencilbedrijf voor beeldende kunst op dat snel succes boekte in de kunst- en ambachtswereld. Het leven veranderde snel voor mij en ik had zelden tijd om mezelf onder te dompelen in een oeuvre.

Nadat ik mijn technieken naar verschillende media had uitgebreid, had ik de gewoonte om de meeste van mijn eigen collage onderdelen te maken, waarbij ik voornamelijk vintage componenten gebruikte. Ik heb boeken gebonden, boeken aangepast en zelfs boeken opgegraven.

Gevonden en geborgen materialen kregen voor mij steeds meer een synchronistische betekenis. Naarmate mijn stencilactiviteiten zich uitbreidden, wendde ik mij tot kunsttijdschriften voor expressie; ze voegden boeken en kunst samen in een uitdrukking die alle dingen vierde waar ik het meest van houd.

Tegenwoordig geef ik les in art journaling en travel journaling. Het stencilbedrijf blijft succesvol.

backstitching
around edges

400

43591

own like rain upon the
upon thine heart.

*Mary Beth Shaw met Eddie,
een vluchteling uit het
slachthuis*

Waarom een Art Journal ?

Werken in een Art Journal is een manier van persoonlijke expressie die naadloos van het ene onderwerp naar het andere overgaat, terwijl de elementen van de kunst behouden blijven. Dat is tenminste wat het voor mij betekent.

Ik gebruik allerlei materialen in mijn dagboek en onderzoek graag nevenschikkingen in mijn werk. Het proces kan actueel of op geheugen gebaseerd zijn en omvat vaak woorden en kunst. Ik verleg graag de grenzen van mijn behoeften in mijn dagboek door te experimenteren en te spelen.

Voor mij kan mijn dagboek ook een instrument van zelfbeheersing zijn, terwijl ik worstel met ouder wordende ouders, het nieuws en de politiek van de dag en zelfs eenvoudige uitingen van schoonheid.

Tijdens mijn werk probeer ik de elementen van de kunst te volgen.

Website: <https://www.mbshaw.com/>

Instagram: <https://www.instagram.com/mbshaw/>

Stencil Company: <https://www.stencilgirlproducts.com/>

Passe-Partout over kunst dagboeken

Een art journal is een visueel dagboek, een plek waar je kunt spelen, experimenteren, verbeelden, herinneren, nieuwe technieken proberen en je dagelijks leven documenteren met meer dan woorden alleen.

Je schrijft nog steeds, maar je maakt ook schetsen, voegt foto's toe of maakt complete collages. Met recepten, krantenknipsels, recensies van concerten, foto's van je familie, lijstjes van televisieprogramma's ... eigenlijk alles wat 'zichtbaar' is. Je kunt er ook van alles inplakken, mooie herfstbladeren of gedroogde bloemen, knipsels uit bladen. Zo wordt je kunst dagboek nóg persoonlijker!

Voor de onervaren beginner zijn er op Internet prachtige kant en klare kunst dagboeken te koop met op het kaft een thema. bv. bloemen, vlinders, kinderen, vakantie, bekende kunstenaars etc. die boeken kan je zelf vullen.

Exposeren in de foyer van Stadspodium GO In Leerdam

Naast theater is Stadspodium GO ook een galerie waar we graag kunst exposeren van lokale en regionale makers. De vensterbanken in de foyer worden gesierd door glaskunst van het Nationaal Glasmuseum, de muren bieden plek voor het werk van onder meer schilders en fotografen.

Elke drie maanden vervangen we de kunstwerken in de foyer en is het de beurt aan de volgende exposant.

Wil jij exposeren? Neem dan contact op met
Nicoline Emck 06-14840047
of mail naar expositie@go-leerdam.nl

Dr. C. Voogdplein 90, 4141 CN Leerdam

Franz Ridder von Stuck
de laatste kunst prins

Franz von Stuck was een Duitse schilder, beeldhouwer, graficus en architect.

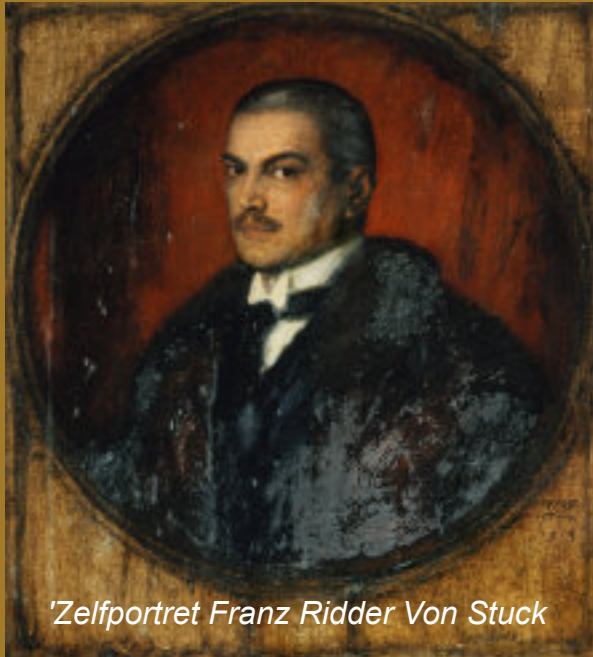
Von Stuck was vooral bekend om zijn schilderijen van de oude Egyptische mythologie die in 1892 veel lovende kritieken kregen met 'The Sin'.

In 1906 ontving Von Stuck de Orde van Verdienste van de Beierse Kroon en stond hij voortaan bekend als Franz Ridder von Stuck.

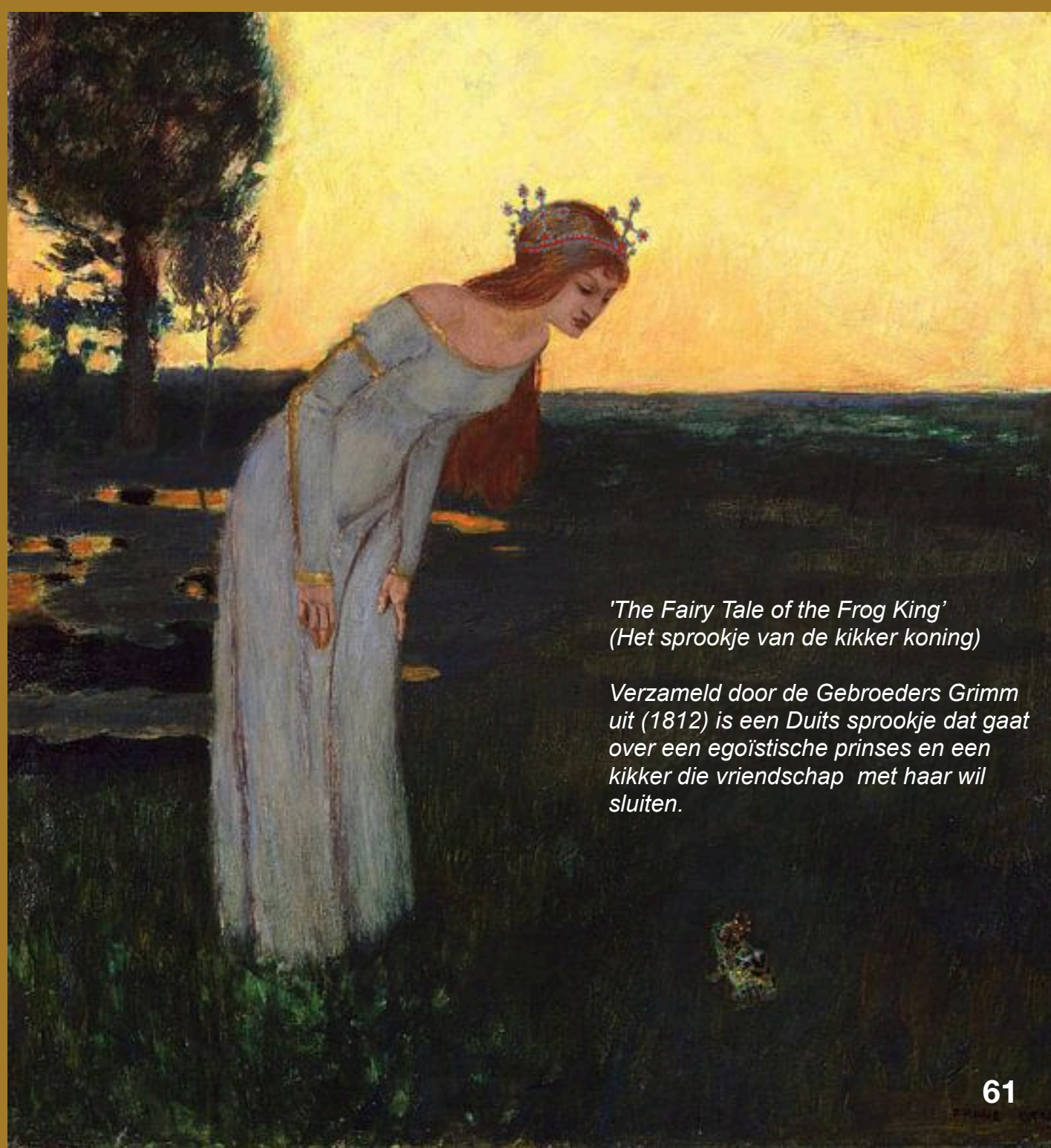
Ridder Von Stuck werd geboren in Tettenweis bij Passau en toonde al op jonge leeftijd affiniteit met tekenen en karikaturen.

Om zijn artistieke opleiding te beginnen, verhuisde hij in 1878 naar München.

Van 1881 tot 1885 bezocht Ridder Von Stuck de Academie van München.

'Zelfportret Franz Ridder Von Stuck

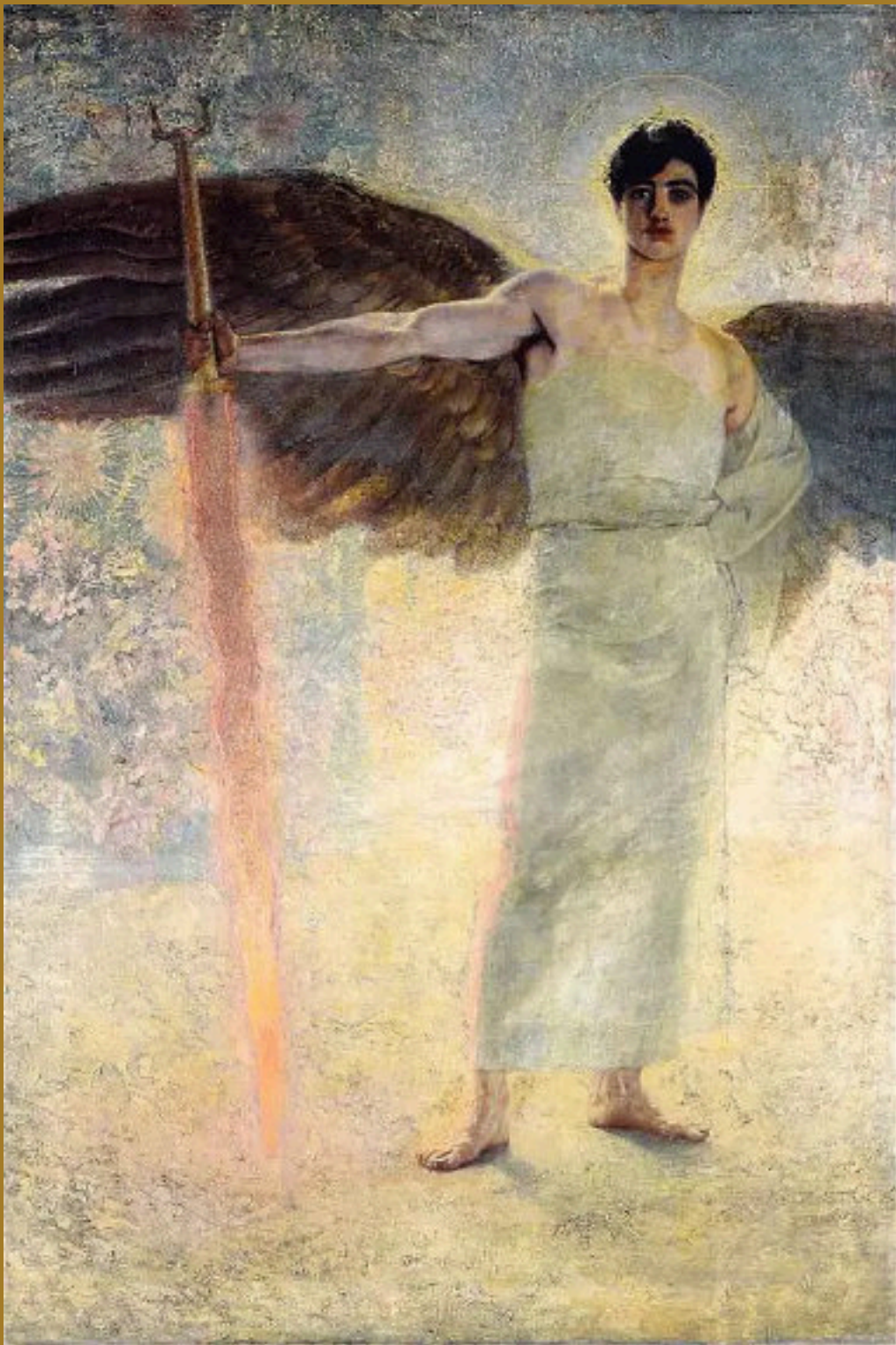

'The Fairy Tale of the Frog King'
(Het sprookje van de kikker koning)

Verzameld door de Gebroeders Grimm uit (1812) is een Duits sprookje dat gaat over een egoïstische prinses en een kikker die vriendschap met haar wil sluiten.

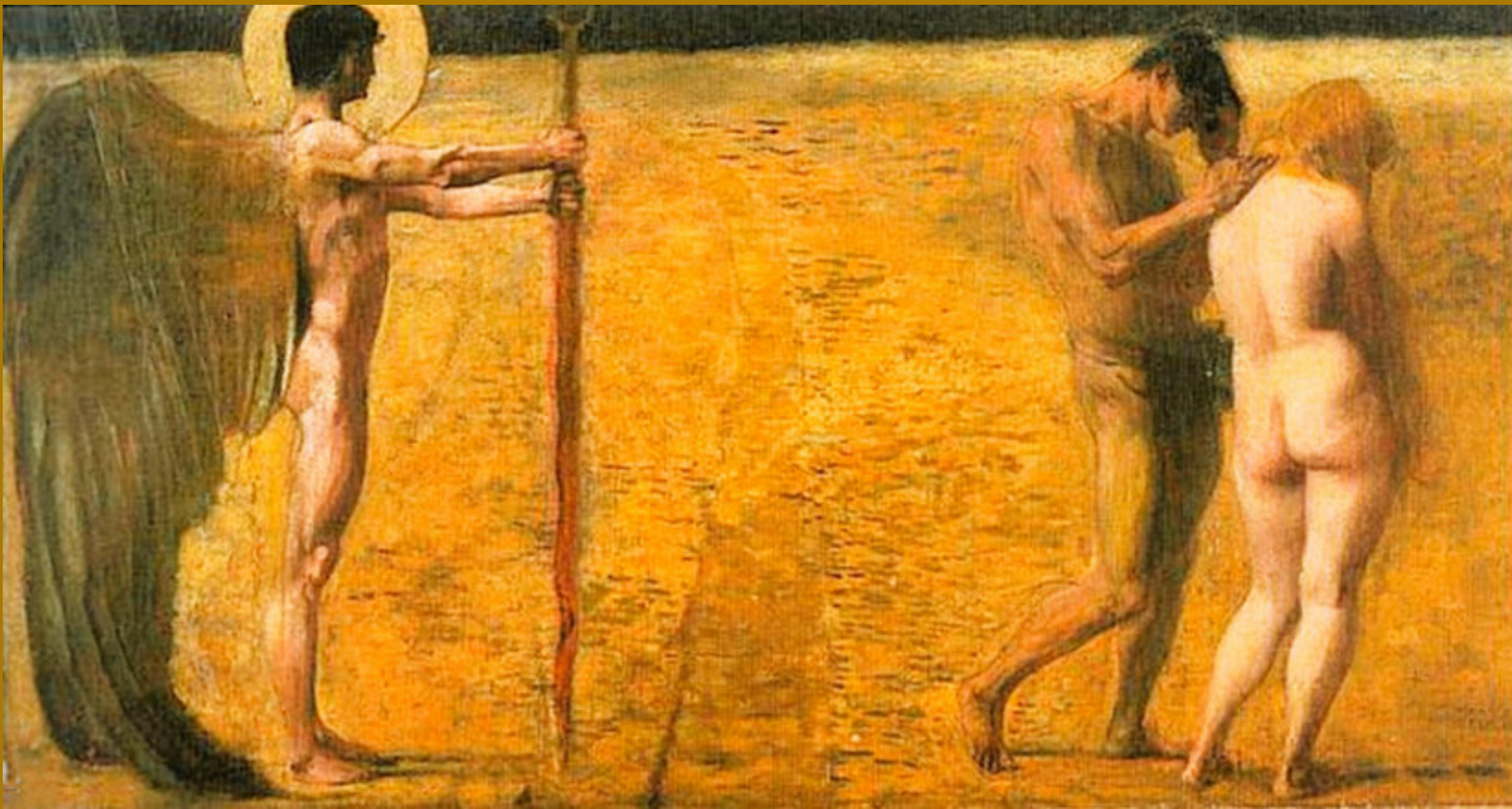

Ridder Von Stuck was vooral bekend om zijn schilderijen van de oude Egyptische mythologie die in 1892 veel lovende kritieken kregen met 'The Sin'

Spirit of Victory

In 1889 exposeerde hij zijn eerste schilderijen in het Glaspaleis van München, waarmee hij een gouden medaille won voor 'The Guardian of Paradise'

The Expulsion From Paradise 1890 - (De verdrijving uit het paradijs)

In 1892 was Ridder Von Stuck medeoprichter van de 'Münchener Secession' en maakte hij ook zijn eerste beeldhouwwerk.

Het jaar daarop kreeg hij nog meer bekendheid met het kritische en publieke succes van wat nu zijn bekendste werk is, het schilderij 'The Sin' .

Ook in 1893 ontving Ridder Von Stuck een gouden medaille voor schilderijen op de World's Columbian Exposition in Chicago, en werd hij benoemd tot koninklijk hoogleraar. In 1895 begon hij schilderles te geven aan de Academie van München.

In 1897 trouwde Ridder Von Stuck met een Amerikaanse weduwe, Mary Lindpainter, en begon hij met het ontwerpen van zijn eigen woning en atelier, de Villa Von Stuck.

Pietà ca. 1891
Franz Ridder Von Stuck

Zijn ontwerpen voor de villa omvatten alles, van indeling tot interieurdecoratie; voor zijn meubels ontving Ridder Von Stuck opnieuw een gouden medaille op de Wereldtentoonstelling van Parijs in 1900.

Nadat hij tegen die tijd een hoog publiek profiel had bereikt, werd Ridder Von Stuck op 9 december 1905 in de adelstand verheven en zou hij gedurende de rest van zijn leven nog meer publieke onderscheidingen uit heel Europa ontvangen.

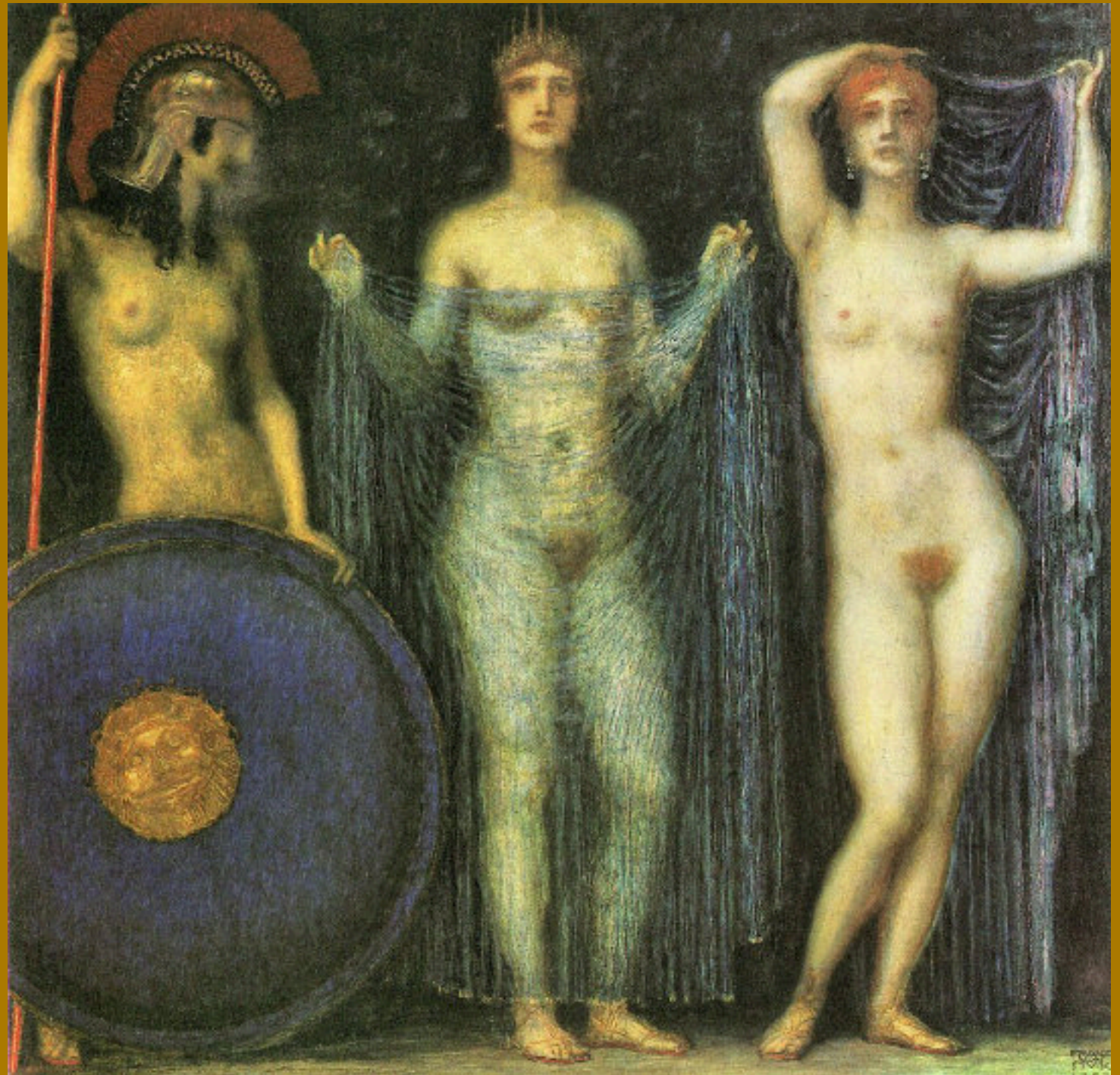
Hij bleef zeer gerespecteerd onder jonge kunstenaars als professor aan de Academie van München, zelfs nadat zijn artistieke stijlen uit de mode raakten.

Tot zijn studenten door de jaren heen behoorden Paul Klee, Hans Purrmann, Wassily Kandinsky, Alf Bayrle en Josef Albers.

Hij was lid van de International Society of Sculptors, Painters and Gravers.

Franz Ridder Von Stuck stierf op 30 augustus 1928 in München; zijn begrafenisrede herdacht hem als "De laatste kunstprins uit de grote dagen van München".

Hij werd begraven in het Waldfriedhof in München, naast zijn vrouw Mary.

Godinnen, Athena, Hera en Aphrodite - 1923

10 Jaar!

Langendijk 88, Gorinchem

Galerie Kunst bij Karel viert dit jaar haar 10-jarig jubileum!

Ter gelegenheid van deze mijlpaal organiseert de galerie een speciale tentoonstelling waarin zij de werken van kunstenaars laten zien die de laatste 10 jaar de wanden van de galerie sierden. Zij doen dan ook een oproep aan oud deelnemers om vooral contact op te nemen.

De tentoonstelling vindt plaats van 14 december tot 29 december 2024. De feestelijke opening is op zaterdag 14 december om 16.00 uur met daarna een borrel van 16.00 tot 19.00 uur.

Zij vinden het heel leuk om jou weer te zien, en hopen dat je erbij kunt zijn om samen met ons deze bijzondere mijlpaal te vieren!

Reactie naar: gundhild@kpnmail.nl of tel: 06 10 58 3456

Hartelijke groet,

Sylvia Melssen en Lida Janzen

Galerie Kunst bij Karel
Langendijk 88
4201 CJ Gorinchem

www.kunstbijkarel.nl

Ad de Rouw

Ad de Rouw uit Kerkdriel maakt kunst van gevonden metalen voorwerpen. Schroeven, bouten, stukken ijzer enz. alles wat hij op zijn (fiets) pad tegenkomt. Hij verzamelt dit in een doos die hij zo nu en dan om kiept op de werkbank om te zien of hij er iets interessants van kan maken.

Elke rommelmarkt heeft er wel een in de aanbieding: een oude handboormachine. Vaak kapot, verroest of incompleet. Met deze handboor kreeg ik medelijden; zó verwaarloosd. De uitbater van de kraam gaf me te kennen: ik raak oud gereedschap voor de schrootprijs nog niet kwijt. Met die man kreeg ik ook weer medelijden en gaf hem zeker drie keer de schrootprijs van vijftig cent.

Na schuren en poetsen en het hout in de was gezet begon mijn echte klus: een voet om hem recht op te laten staan, en een excentrische kaarsenhouder gemaakt van metalen buisjes. Een metalen stripje en wat kaarsen maakte de kandelaar compleet voor deze donkere dagen.

Expositie - Ad de Rouw

Vanaf 9 december tot half januari heb ik een expositie in het kunst- en cultuurcentrum in Den Bosch, Huis 73.

Expositie: <https://huis73.op-shop.nl/31657/expositie-gered-van-de-smeltoven/09-12-2024>

expositie
Gered van de Smeltoven

De kunstwerken van Ad de Rouw zijn gecreëerd uit metalen voorwerpen die gered zijn van de smeltoven. Zoals het oude gereedschap van zijn opa, waar hij zo zuinig op was. Al schuivend en draaiend met deze items ontstaat er een idee dat wordt uitgewerkt tot kunstwerk.

9 december t/m 19 januari
Huis73 Den Bosch
Ma - vr van 9.00 - 21.00 uur
Za en zo van 10.00 - 17.00 uur
Toegang gratis

Met werken zijn te koop:
Inhoud?
Mail naar derou023@outlook.com

HUIS73

Mail: derou023@outlook.com

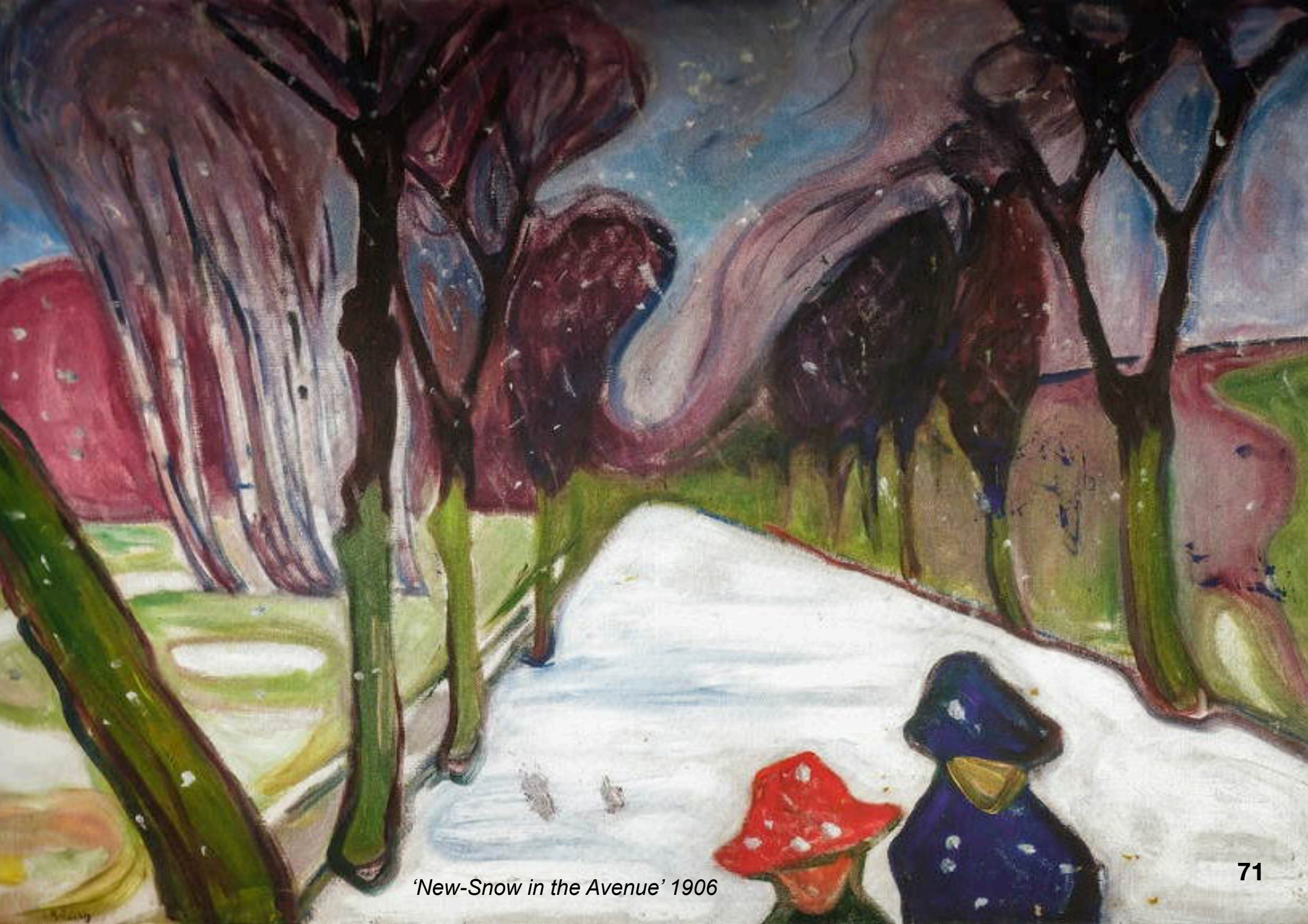

Edvard Munch

Gekweld door obsessies, angst en vertwijfeling

'Winter'

'New-Snow in the Avenue' 1906

'Star Night, Night landscape in Northern Europe 1922'

Landschap was een belangrijk genre voor Munch. In de jaren rond de eeuwwisseling creëerde hij vanuit het Noorse Nordstrand, een aantal landschappen met wintermotieven.

Op het eerste schilderij 'Winter' staren we naar een donker sparrenbos, verlicht door licht dat wordt weerkaatst door de met sneeuw bedekte aarde.

De stemming is zwaar van stilte en meditatieve kalmte.

In de loop van zijn carrière werd zijn werk steeds introverter en meer gedomineerd door pessimisme en angst.

Dood, obsessie, angst en vertwijfeling waren de thema's die hij uitdrukte in een golvend schrift.

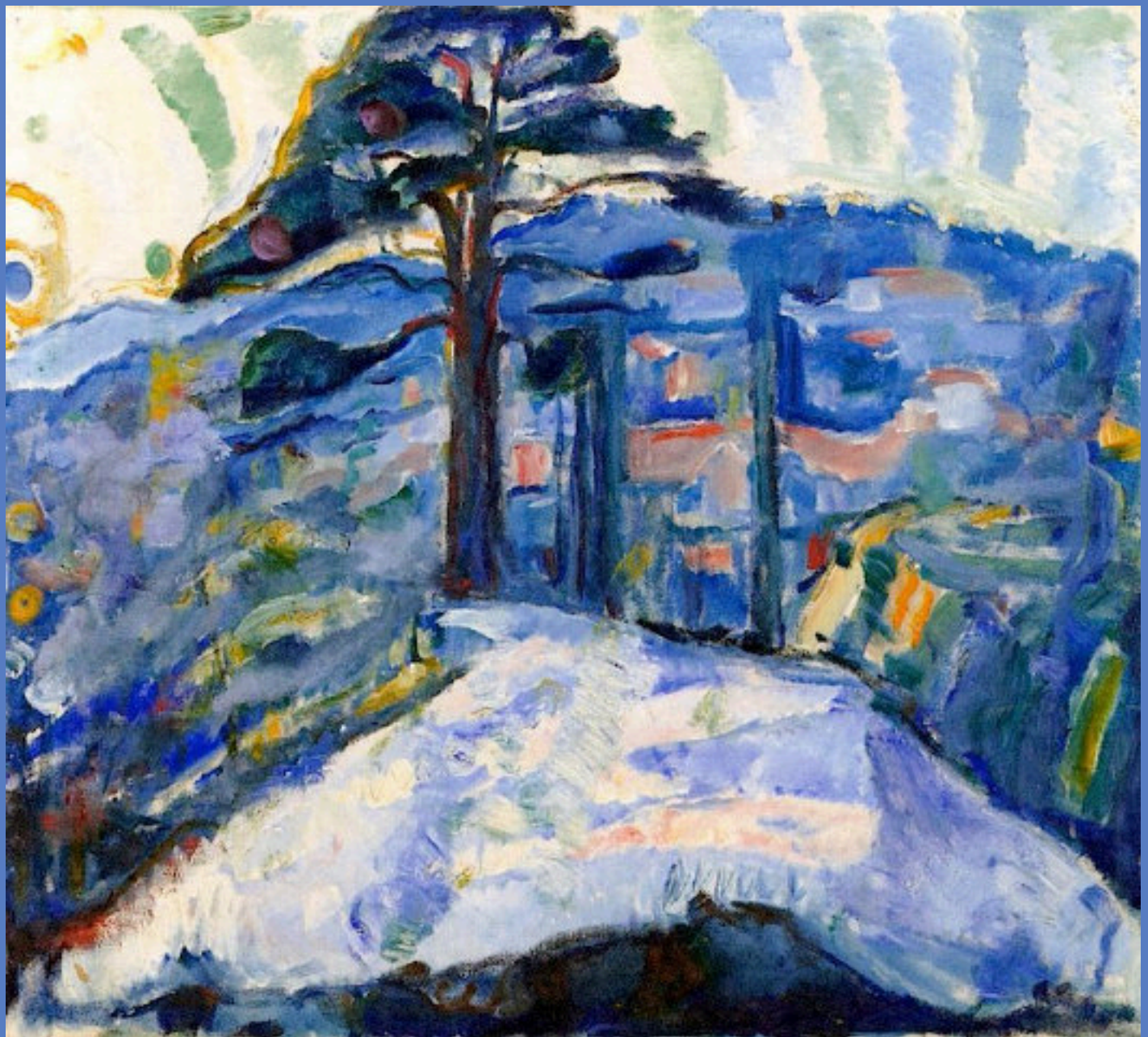
'Zugrauch' 1900 - Rook van stoomlocomotief

De schreeuw - 1893

Hij schilderde mensen die angstig en ontredderd zijn, die in de diepste gronden van hun bestaan zijn geraakt. Zijn obsessie voor onderwerpen zoals bij uitstek de dood, maar ook de liefde, die hij ervoer als een dreigende macht, blijkt uit de vele versies die van sommige van zijn werken bestaan. De nieuwere versies hebben steeds eenvoudigere vormen waardoor ze expressiever zijn. Kenmerkend voor Munch was zijn zwakke zenuwgestel en zijn pathologische depressiviteit, gekweld door obsessies van dood en ziekten uit zijn jeugd.

Munch kende in zijn leven vóór zijn carrière veel schandalen en menselijk leed.

Winter in Kragerø - 1912

Concerten in het Hofje van Aerden
2025

Het Hofje van Mevrouw van Aerden
presenteert een serie intieme
huisconcerten, die plaatsvinden in de
voormalige raadzaal.

Tickets zijn te koop, voorafgaand aan
het concert.

Na afloop is er ruimte voor een
informeel samenzijn, met een drankje
en de mogelijkheid om na te praten
over het concert.

De zangers en musici zijn dan ook
aanwezig.

De prijs is €15,- per persoon

Hofje VAN AERDEN

Concertagenda

12 januari 2025 – Django à Paris
2 februari 2025
Solo Bernd Brackman
2 maart 2025 –
Debby de Lima & Claire McGinn
6 april 2025 – Trio Opus 3

Kerkstraat 67, 4141 AV Leerdam
tel. 0345 – 61 40 19

email: info@hofjevanaerden.nl
[https://www.hofjevanaerden.nl/
hofjesconcerten/](https://www.hofjevanaerden.nl/hofjesconcerten/)

Editie 15.1 van Passe-Partout Kunstmagazine verschijnt half Januari 2025

Wist U dat er ook een Engelse versie van
Passe-Partout Kunstmagazine beschikbaar is.
Voor meer informatie of een gratis abonnement mail naar:

Redactie:

sylviabosch@passepartoutkunstmagazine.nl

De laatste editie en alle eerdere edities van
Passe-Partout Kunstmagazine kunt u teruglezen op de website van
het Leerdams kunstenaars collectief

FatCatArt.com: Svetlana Petrova

© *Passe-Partout Kunstmagazine 2024*

Wij zijn een stichting zonder subsidie.
Ons doel is om mensen warm te maken voor de kunst.

Want kunst kleurt je leven !

Wij hebben vrienden nodig die met 10 euro per jaar
onze stichting steunen.

Wil jij alsjeblieft ook onze vriend worden ?

Ons rekening nummer is:
NL82 Rabo 01671774 00
t.g.v Stichting
Leerdams Kunstenaars Collectief

Sir Henry Raeburn, Skating Minister and Zarathustra the Cat,